

**Zpráva o činnosti národního korespondenta pro boj proti korupci
za rok 2020**

Mgr. Jiří Pavlík

V Brně dne 25. ledna 2021
3 SE 101/2021

Zpráva národního korespondenta pro boj proti korupci za rok 2020 shrnuje nejen vlastní činnost spojenou s národním korespondentstvím, ale též i důležité informace a události vztahující se k boji proti korupci za rok 2020.

Shrnutí

Nelze v úvodu nezmínit, že rok 2020 byl s ohledem na pandemii nemoci COVID-19 v řadě ohledů výjimečný a ne všechny poznatky a trendy zaznamenané v tomto roce v oblasti kriminality bude možné hodnotit jako obecně platné nebo přenositelné i pro další období. Toto samozřejmě platí i pro kriminalitu korupční.

Při vědomí si výše uvedeného je třeba ze statistického pohledu uvést výraznější nárůst trestně stíhaných osob a osob postavených před soud pro trestný čin zjednáání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě, dále pokračující statistický pokles trestně stíhaných osob pro trestný čin přijetí úplatku a konečně nárůst počtu odsouzených osob pro trestní čin podplácení.

Současně nelze nevidět nepříjemný propad České republiky v rámci CPI indexu zpracovávaného Transparency International, a to na sdílenou 44. příčku.

Nelze nezmínit, že velký ohlas ve sdělovacích prostředcích a i ve veřejnosti měly v roce 2020 trestní věci (dnes již bývalého) soudce Vrchního soudu v Praze Z.S. a spol., fotbalové korupce R.B. a spol. a trestní věc „Stoka“. S ohledem na to, že tyto trestní věci dosud nejsou pravomocně skončeny, tak nyní poukaz toliko na jejich výše uvedený ohlas.

I. Změny v oblasti právní úpravy

V roce 2020 **nedošlo ke změnám trestního zákoníku** v oblasti korupčních trestných činů, tedy nejen § 331 až § 333 trestního zákoníku, ale též ani u trestných činů podle § 226, § 256, § 257 a § 258 trestního zákoníku.

Současně je ale třeba zmínit podstatnou novelu trestního zákoníku, trestního řádu a dalších právních předpisů provedenou **zákonem č. 333/2020 Sb.** Tato novela přinesla především změnu v hranicích výše škod, prospěchu atd. podle § 138 trestního zákoníku, ale též i změny v oblasti dohod o vině a trestu, peněžitých trestech a dalších oblastech.

Na tomto místě je třeba zmínit, že nadále zůstává **nedořešena novelizace zákona o státním zastupitelství**, který co do své iniciace odkazuje na plnění doporučení GRECO (Skupiny států proti korupci). Dále lze zopakovat, co bylo uvedeno ve zprávě za rok 2019. V rámci připomínkového řízení nebyla nalezena shoda mezi Ministerstvem spravedlnosti, jako předkladatelem, a státním zastupitelstvím nad některými podstatnými body návrhu. Dne 12. 9. 2019 byl návrh novely projednán Legislativní radou vlády, která návrh zákona doporučila Vládě České republiky schválit s určitými legislativně technickými připomínkami a poté předložit do Parlamentu České republiky. Současně stanovisko obsahuje sdělení pro vládu, ze kterého vyplývá, že na některé podstatné části návrhu zákona měli jednotliví členové

rady protichůdné názory (zejména ke složení výběrové komise na místa vedoucích státních zástupců). Legislativní rada vlády je poradním orgánem Vlády České republiky v její legislativní činnosti, hodnotí návrh zákona především z pohledu legislativního zpracování a souladnosti s právním řádem, naopak nehodnotí politická východiska, na kterých je návrh zákona postaven. Návrh novely zákona o státním zastupitelství byl dále dne 2. 10. 2019 projednán Radou vlády pro koordinaci boje s korupcí, která doporučila Vládě České republiky neschválit předmětnou novelu zákona o státním zastupitelství ve znění předloženém Ministerstvem spravedlnosti a doporučila ji vrátit ministerstvu k zapracování připomínek Nejvyššího státního zastupitelství zásadní povahy. Zásadním důvodem tohoto rozhodnutí bylo, že rada měla za to, že předmětný návrh zákona nepřijatelným způsobem zvyšuje ingerence exekutivy do státního zastupitelství, a to zejména v oblasti výběru vedoucích státních zástupců. Rada vlády pro koordinaci boje s korupcí je stálým poradním orgánem Vlády České republiky pro oblast boje s korupcí a mimo jiné též posuzuje z hlediska korupčních rizik návrhy vybraných právních předpisů překládaných vládě. Návrh novely zákona o státním zastupitelství nebyl do současné doby zařazen na pořad jednání Vlády České republiky a paní ministryně spravedlnosti deklarovala, že hodlá návrh ještě projednat s nejvyšším státním zástupcem.

II. Změny v oblasti vnitřní právní úpravy státního zastupitelství

V roce 2019 **nedošlo ke změnám interní právní úpravy** (pokyny obecné povahy), které by se týkaly výslovně oblasti korupční trestné činnosti.

Opatřením nejvyššího státního zástupce č. 17/2020 Sb. ze dne 14. 10. 2020 byl přijat **nový Interní protikorupční program Nejvyššího státního zastupitelství**, který nahradil interní protikorupční program předešlý.

III. Některé statistické ukazatele korupční kriminality

V dále uvedené tabulce jsou uvedeny některé podstatné ukazatele pro trestné činy, které lze považovat za korupční v širším slova smyslu. Na tomto místě je třeba zopakovat, co již bylo zmíněno v úvodu, a to, že s ohledem na **specifický charakter roku 2020, je třeba statistické údaje srovnáním s předešlými roky srovnávat obezřetně**. Přesto však je třeba zmínit výrazný nárůst trestně stíhaných osob a osob postavených před soud pro trestný čin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě, dále pokračující statistický pokles trestně stíhaných osob pro trestný čin přijetí úplatku a konečně nárůst počtu odsouzených osob pro trestní čin podplácení.

Je třeba si však uvědomit, že v řádovém počtu jednotek či desítek obviněných i jen jedna trestní věc s více trestně stíhanými osobami může mít výraznější vliv na meziroční srovnání.

Trestný čin (TZ2009/TZ1961)	2018				2019				2020[1]			
	Počet stíhaných osob/počet osob, kterým bylo sdělené podezření	Počet osob postavených před soud (obžaloby/návrh na potrestání/DVT)	Počet osob vyřízených odklonem (§ 307, § 309, § 179g)	Počet osob vyřízených v řízení před soudem (odsouzeno/zproštěno)	Počet stíhaných osob/počet osob, kterým bylo sdělené podezření	Počet osob postavených před soud (obžaloby/návrh na potrestání/DVT)	Počet osob vyřízených odklonem (§ 307, § 309, § 179g)	Počet osob vyřízených v řízení před soudem (odsouzeno/zproštěno)	Počet stíhaných osob/počet osob, kterým bylo sdělené podezření	Počet osob postavených před soud (obžaloby/návrh na potrestání/DVT)	Počet osob vyřízených odklonem (§ 307, § 309, § 179g)	Počet osob vyřízených v řízení před soudem (odsouzeno/zproštěno)
§ 226/ (256b) Pletichy v insolvenčním řízení	0	0	0	0/1	0	0	0	0	0	0	0	0
§ 256/ (128a) Zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě	47	44	2	6/14	26	21	1	27/11	77	72	3	14/15
§ 257/ (128b) Pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži	9	9	0	0	3	3	0	1/0	2	2	0	1/0
§ 258/ (128c) Pletichy při veřejné dražbě	2	2	0	0/1	1	1	0	2/0	0	0	0	0
§ 331/ (160) Přijetí úplatku	116	49	67	21/7	81	24	53	15/4	32	27	4	23/13
§ 332/ (161) Podplacení	94	92	1	53/5	72	70	0	50/8	69	68	1	70/17
§ 333/ (162) Nepřímé úplatkářství	0	0	0	4/2	7	6	1	1/0	0	0	0	3/0

[1] Za rok 2020 se jedná zatím o předběžné statistické údaje.

IV. Nelegislativní materiály

Akční plán boje s korupcí na rok 2020 – tento akční plán byl schválen Vládou České republiky na schůzi uskutečněné dne 9. prosince 2019 svým usnesením č. 873. Na přípravě tohoto materiálu bylo ze strany Nejvyššího státního zastupitelství spolupracováno. Akční plán navazuje na akční plán z roku 2019 a obsahuje zejména opatření nelegislativního charakteru vyplývající ze závazků České republiky vůči mezinárodním organizacím, jako například doporučení GRECO nebo Pracovní skupiny proti podplácení zahraničních veřejných činitelů v mezinárodních podnikatelských transakcích při OECD, či iniciativám (Partnerství pro otevřené vládnutí – OGP).

Vládní koncepce boje s korupcí na léta 2018 až 2022 - tato vládní koncepce byla připravována v průběhu roku 2018 a byla schválena Vládou České republiky na schůzi uskutečněné dne 17. prosince 2018 svým usnesením č. 855. Koncepce vymezuje čtyři prioritní oblasti boje s korupcí:

- 1) oblast „*Výkonná a nezávislá exekutiva*“ – *v rámci níž se rovněž zaměřuje na posílení nezávislosti, materiálních a personálních kapacit orgánů činných v trestním řízení, ale také na vyšší míru odpovědnosti a nároků na ně kladených.*
- 2) oblast „*Transparentnost a otevřený přístup k informacím*“
- 3) oblast „*Hospodárné nakládání s majetkem státu*“
- 4) oblast „*Rozvoj občanské společnosti*“

V roce 2020 byl též schválen **Akční plán boje s korupcí na roky 2021 a 2022**.

Tyto dokumenty jsou dostupné na www.korupce.cz

V. Judikatura

Výběr rozhodnutí Ústavního soudu a Nejvyššího soudu dotýkající se korupční trestné činnosti je obsažen v Příloze č. 1 této zprávy.

Nad rámec přiloženého výběru judikatury lze jako významné zmínit rozhodnutí Nejvyššího soudu 7 Tdo 865/2020, které se týkalo použitelnosti tzv. prostorových odposlechů, či správněji řečeno sledování osob a věcí podle § 158d odst. 3 trestního řádu v jiné trestní věci. Toto rozhodnutí má nepochybně význam obecný, a to i ve vztahu k prokazování korupční trestné činnosti.

VI. Hodnocení České republiky ze strany mezinárodních hodnotících mechanismů

Zde je třeba zmínit zprávu Evropské unie **Rule of Law** pro jednotlivé členské země. Nejvyšší státní zastupitelství prostřednictvím národního korespondenta poskytlo součinnost při přípravě této zprávy ve formě pohovoru a zaslání podkladů k jejímu zpracování. Předmětná zpráva jako celek nevyznívá pro Českou republiku tak kriticky, jak se mohlo zdát ze zpráv ve sdělovacích prostředcích. Přesto je třeba poukázat na část zprávy zmiňující nedostatečné potírání korupce ve vyšších patrech

společnosti. Nejvyšší státní zastupitelství k této kritice poukázalo na to, že k tomuto konstatování není ve zprávě zřejmý metodický základ (podklady pro toto konstatování) a dále, že pro tak zásadní sdělení je třeba vycházet nejen ze subjektivních hodnocení, ale i z objektivních údajů.

VII. Dotazníky a připomínky k materiálům

Národní korespondent níže uvádí některé z vyplněných dotazníků nebo poskytnutých informací za rok 2020.

- 1) Připomínky pro Ministerstvo spravedlnosti ke zprávě Transparency International Exporting corruption
- 2) Dotazník k naplňování rezoluce OSN o boji proti korupci ve sportu

VIII. Účast na protikorupčních projektech

Nejvyšší státní zastupitelství se podpisem prohlášení o partnerství s Ministerstvem spravedlnosti zapojilo do **projektu „Zintenzivnění boje proti korupci zvyšováním povědomí veřejného sektoru se zaměřením na soudce, orgány činné v trestním řízení a veřejnou správu“**, spolufinancovaného z Finančního mechanismu EHP 2014-2021, realizovaného v rámci programu Řádná správa.

IX. Účast v poradních orgánech a pracovních skupinách

Rada vlády pro koordinaci boje s korupcí – národní korespondent se pravidelně účastnil jednání Rady jako náhradník za stálého člena Rady JUDr. Pavla Zemana, nejvyššího státního zástupce – bližší informace ve spise sp. zn. 1 SPR 41/2020 nebo na webových stránkách www.korupce.cz.

X. Index vnímání korupce

Transparency international – Index vnímání korupce – Česká republika si bohužel pohoršila o 6 míst z 38. příčky na sdílenou **44. příčku** spolu s Kostarikou, Gruzii a Lotyšskem. TI jako hlavní příčiny uvedla *„Letošní ztrátu odráží především pět dílčích indexů zachycujících náchylnost ke korupci a politizaci státní správy, zneužívání pravomocí a protikorupční robustnost vztahu státu a soukromých firem, kde se ČR výrazně propadla. Ve zbylých indexech naše země stagnuje.“*

Ke dni zpracování této zprávy nebyl publikován index vnímání korupce za rok 2020.

Příloha č. 1**Judikatura Nejvyššího soudu****K § 331 trestního zákoníku, resp. k § 160 trestního zákona****1. Usnesení NS ze dne 21. 04. 2020 sp. zn. 8 Tdo 369/2020**

https://nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/FF7F69FC48B53232C12585AD0018F76E?openDocument&Highlight=0,null,

Rozhodnutí:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 22. 5. 2019, sp. zn. 5 T 57/2018, byl obviněný P. T. uznán vinným jako spolupachatel v bodě I. přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, v bodě II. přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečinem vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku, a v bodě III. 1), 2) přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Za tyto trestné činy byl obviněný P. T. odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří roků, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků. Dále mu byl uložen peněžitý trest ve výši 30.000 Kč, s náhradním trestem odnětí svobody v trvání jednoho roku, a trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu služebního poměru a pracovního poměru v bezpečnostních sborech na dobu sedmi roků. Rovněž bylo rozhodnuto o náhradě škody a o vině a trestu spoluobviněného M. M.

Městský soud v Praze jako soud odvolací usnesením ze dne 5. 9. 2019, sp. zn. 44 To 377/2019 jako nedůvodné odvolání zamítl.

Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl.

Skutková zjištění:

Mimo obvod přidělený jim v rámci instruktáže vedoucího 2. oddělení PMJ, jako příslušníci Policie České republiky provádějící hlídkovou činnost, v postavení úřední osoby podle § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku,

I. dne 1. 8. 2015 v 09.33 hodin, v XY, na XY nábřeží, při kontrole řidiče vozidla Chrysler r. z. XY, B, K., nar. XY, poté, co u něj obviněný bývalý M. M. provedl orientační test na přítomnost omamných a psychotropních látek, jehož pozitivní výsledek mu oznámil v 09.45 hodin, postupovali dále v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b) a 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v platném znění (dále jen „zákon č. 361/2003 Sb.“), podle kterého je příslušník povinen dodržovat služební kázeň spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů a dále z § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, v platném znění (dále jen „zákon

č. 273/2008 Sb.“), podle něhož policie slouží veřejnosti, a jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony, když poté, co měl být B. K. podle protokolu o zadržení omezen na osobní svobodě, mu jeden z policistů v přítomnosti druhého, k dotazu, co bude nyní následovat, sdělil, že za částku 2.000 Kč by mohl z místa odjet, a protože řidič B. K. takovou částkou na místě nedisponoval, pokoušel si ji obstarat tak, že oslovil nejprve svého spolujezdce ve vozidle M. L., dále telefonicky kolegu P. K. a tehdejší přítelkyni P. P., všechny s žádostí o poskytnutí této částky, avšak hotovost, kterou policisté mezitím zvýšili na částku 4.000 Kč, se mu obstarat nepodařilo, nabídl tedy oběma policistům, aby jej pro ni odvezli do bydliště, na toto však policisté nepřistoupili, debatu o finanční částce ukončil obviněný P. T. s tím, že si má z vozidla vzít všechny osobní věci a nastoupit do služebního vozidla, což učinil, a v 10.00 hodin byl obviněnými převezen na Místní oddělení Policie PČR XY k dalším procesním úkonům,

II. dne 29. 5. 2016 v 05.38 hodin v XY, na XY nábřeží, poblíž zastávky městské hromadné dopravy XY náměstí přistoupili ke kontrole L. R., nar. XY, tím způsobem, že při odbočování služebním vozidlem Škoda Octavia v barvách Policie České republiky do ulice XY, změnili odbočovací manévr na otáčecí, kdy objeli nástupní ostrůvek na kterém stál L. R., zastavili na chodníku XY nábřeží, kam na základě jejich výzvy L. R. z ostrůvku přešel, vystoupili z vozidla a bez jakéhokoliv zákonného důvodu mu přikázali, aby vyndal z kapes své osobní věci a položil je na kapotu služebního vozidla, po jejich prohlédnutí, včetně finanční hotovosti ve výši 4.000 Kč, jej vyzvali, aby si věci naskládal zpět do kapes a nastoupil na zadní sedadlo služebního vozu, přičemž obviněný P. T. se posadil na zadní sedadlo vedle poškozeného L. R. a M. M. vozidlo řídil, všichni společně odjeli z místa pryč směrem k bydlišti poškozeného, když cestou oba policisté, v úmyslu donutit poškozeného L. R. k vydání peněžní částky, kterou měl u sebe, tomuto sdělili, že jej musí odvést, neboť mu za blíže nespecifikované protiprávní jednání hrozí vysoká finanční pokuta ve výši 20.000 Kč až 25.000 Kč, případně celodenní pobyt na policejní služebně, kdy hrozbu finanční sankce opakovaně zdůrazňovali a stupňovali, po nějaké době zastavili v místě jeho bydliště v XY, přičemž poté, co obviněnému P. T. na jeho žádost L. R. vydal finanční hotovost 4.000 Kč, mu umožnili z vozidla vystoupit, a on utekl do svého domu, čímž porušili mimo jiné ustanovení § 45 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., podle kterého je příslušník povinen dodržovat služební kázeň spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které vyplývají s právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů a dále z ustanovení § 2 zákona č. 273/2008 Sb., podle kterého policie slouží veřejnosti a jejím úkolem je chránit bezpečnost osob a majetku a veřejný pořádek, předcházet trestné činnosti, plnit úkoly podle trestního řádu a další úkoly na úseku vnitřního pořádku a bezpečnosti svěřené jí zákony,

III. 1) dne 7. 10. 2016 okolo 20.24 hodin, v XY, v ulici XY, při kontrole vozidla Audi A7, r. z. XY a řidiče tohoto vozidla Z. N., nar. XY, u něhož konstatovali blíže neustanovené protiprávní jednání, které s řidičem vozidla vyřešili uložením peněžní sankce ve výši 500 Kč, ale v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b) ve spojení § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb. a v rozporu se Závazným pokynem policejního

prezidenta č. 190/2012, čl. 5 odst. 1, o manipulaci s pokutovými bloky a finančními prostředky, nevydali přestupci pokutový blok za převzatou hotovost, a takto získané finanční prostředky si ponechali pro svoji potřebu,

2) dne 23. 10. 2016 okolo 22.20 hodin, na XY, na XY nábřeží, při kontrole vozidla Seat Ibiza, r. z. XY a řidiče tohoto vozidla M. Z., nar. XY, u něj konstatovali blíže neustanovené protiprávní jednání, které s řidičem vozidla vyřešili uložením peněžní sankce ve výši 400 Kč, ale v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b) ve spojení § 46 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a v rozporu se Závazným pokynem policejního prezidenta č. 190/2012, čl. 5 odst. 1, o manipulaci s pokutovými bloky a finančními prostředky, nevydali přestupci pokutový blok za převzatou hotovost, a takto získané finanční prostředky si ponechali pro svoji potřebu.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud nezjistil žádné vady, ani nedostatky naznačené obviněným v dovolání, nemohla být zvažována jiná právní kvalifikace než ta, kterou soudy ve vztahu ke skutku pod bodem I. použily, protože znaky skutkové podstaty zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku plně korespondují se soudy učiněnými skutkovými zjištěními, neboť z nich dostatečně jasně vyplývá, že obvinění jako úřední osoby v souvislosti s obstaráním věcí obecného zájmu pro sebe žádali úplatek. Jiné právní závěry na jejich základě nelze učinit. Rovněž závěry o spolupachatelství ve smyslu § 23 tr. zákoníku mají dostatečný a zřejmý podklad ve výsledcích provedeného dokazování i v popsanych skutkových okolnostech. Účast na všech činech u obou pachatelů je podle skutkových okolností zřejmá, jakož i jejich podíl, neboť se všech popsanych jednání účastnili oba a byli přítomni všem rozhodným dílčím jednáním, z čehož plyne i jejich vědomost o nezákonnosti jejich postupu. Každý v určitý moment aktivně jednal plně v souladu se společným záměrem a při vzájemné souhře, čímž byly účinky na poškozené zesíleny. Vzhledem ke vzájemnému propojení jednotlivých jednání každého z obviněných bylo možné realizovat čin v takovém rozsahu a způsobem, jak k němu došlo. Postupovali jednotně a koordinovaně, nikdo ze společného rámce jednání nevybočil, s čímž koresponduje to, že jejich jednotlivá jednání na sebe navazovala, případně se vzájemně prolínala (srov. např. rozhodnutí č. 49/2009-I. Sb. rozh. tr.).

2. Usnesení NS ze dne 19. 05. 2020 sp. zn. 5 Tdo 1208/2019

https://nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/FD10BBBEB0601D55C12585D5001886FA?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře ze dne 25. 11. 2015, sp. zn. 9 T 1/2007, byl obviněný J. B. v bodě A./1 až 10 uznán vinným trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), c) tr. zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení dílem dokonaným, dílem nedokonaným ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. a § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. b), c) tr. zák. Obviněný D. T. byl v bodech A./1, 3, 6 a 7

výroku o vině uznán vinným trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. spáchaným ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák. a ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., dílem dokonáným, dílem nedokonáným ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 a § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zák., a v bodě A./ 4 a 5 trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák. a ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Obviněný P. T. byl v bodě A./3, 6, 7 a 8 téhož výroku uznán vinným trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. spáchaným ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák. a ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., dílem dokonáným a dílem nedokonáným ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 a § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zák., a v bodě A./2 a 4 trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zák., spáchaným ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák. a ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. Další obviněný L. K. byl uznán vinným v bodě A./9 výroku trestným činem porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. spáchaným ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák., dílem dokonáným, dílem nedokonáným ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 a § 255 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 tr. zák. Obviněný M. J. byl uznán vinným v bodě A./3, 6 a 7 trestným činem křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 1, 3 tr. zák., spáchaným v jednočinném souběhu s pomocí k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 255 odst. 1, 3 tr. zák. ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák. Současně byl tento obviněný v bodě A./2 a 4 uznán vinným pomocí k trestnému činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zák. spáchaným ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák. Obvinění M. M. a K. M. byli v bodě B. uznáni vinnými trestným činem účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák., trestným činem poškozování věřitele podle § 256 odst. 2 písm. b), odst. 4 tr. zák. spáchaným ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák., ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., u obviněné M. M. zčásti samostatným jednáním, dále trestným činem legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 252a odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zák. (ve znění zákona č. 134/2002 Sb., účinného do 1. 7. 2008) spáchaným ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák., ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., u obviněné M. M. zčásti samostatným jednáním. Obviněný V. Š. byl v bodě C. výroku uznán vinným trestným činem účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák., trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 1 tr. zák. spáchaným ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák. Soud prvního stupně dále rozhodl o vině a trestu spoluobviněného P. H.

Za uvedenou trestnou činnost byl obviněnému J. B. uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 8 let a 6 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Současně mu byl uložen trest propadnutí majetku. Obvinění D. T. a P. T. byli odsouzeni k úhrnnému trestu odnětí svobody na 7 let, pro jehož výkon byli zařazeni do věznice s ostrahou. Dále jim byl uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na 8 let. Také jim byl uložen trest propadnutí majetku. Obviněnému M. J. byl uložen úhrnný trest odnětí svobody

na 6 a půl roku, pro jehož výkon jej soud zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 49 odst. 1 tr. zák. mu byl dále uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu znalecké činnosti na dobu 8 let. Obviněnému L. K. byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 a půl roku, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Současně mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na 8 let. Obviněným M. a K. M. byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 7 roků, pro jehož výkon byli zařazeni do věznice s ostrahou. Soud prvního stupně uložil oběma obviněným též trest propadnutí majetku a trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodních společností a v zákazu podnikání jako fyzické osoby s předmětem podnikání investorsko-inženýrské činnosti ve stavebnictví a strojírenství, činnosti organizačního a ekonomického poradce, činnosti realitních kanceláří, koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej včetně zprostředkování nákupu a prodeje zboží na 8 let. Obviněný V. Š. byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 roků, jenž mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 5 let. Dále byl i tomuto obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu činnosti pro ústřední orgány státní správy na dobu 5 let. Soud prvního stupně dále rozhodl o povinnosti obviněných M. M. a K. M. společně a nerozdílně nahradit škodu správci konkursní podstaty úpadce Krušnohorské strojírný, a. s., JUDr. Antonínu Stejskalovi, ve výši 9 953 633 Kč a obchodní společnosti Stavební podnik Ralsko, a. s., ve výši 428 701,50 Kč. Dále soud odkázal poškozené Azuga, v. o. s., správce konkursní podstaty úpadce Báňské stavby Most, a JUDr. Michaelu Huserovou, správkyni konkursní podstaty úpadce Union Banky, a. s., a ZKL Brno s jejich nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti rozsudku soudu prvního stupně podali odvolání všichni obvinění a státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze pouze v neprospěch obviněného M. J., a to jak proti výroku o vině, tak proti výroku o trestu ohledně tohoto obviněného. Vrchní soud rozhodl o všech odvoláních rozsudkem ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 4 To 8/2018, tak, že z podnětu odvolání obviněného M. J. a státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze napadený rozsudek ohledně tohoto obviněného částečně zrušil ve výroku o vině pod bodem A., a v celém výroku o trestu (bod I.). Současně nově rozhodl tak, že obviněného M. J. uznal vinným za skutky popsanými znovu pod bodem A./2, 3, 4, 6, a 7 kvalifikovanými jako trestný čin křivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 odst. 1, 3 tr. zák. spáchaný ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák., dále vyslovil vinu skutkem popsaným pod bodem A./2 a 4, který právně kvalifikoval jako pomoc k trestnému činu poškozování věřitele podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 256 odst. 2 písm. a), odst. 4 tr. zák. spáchanou ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák. a skutkem popsaným pod bodem A./3, 6 a 7 kvalifikovaným jako pomoc k trestnému činu porušování povinnosti při správě cizího majetku podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 255 odst. 1, 3 tr. zák. spáchanou ve prospěch zločinného spolčení podle § 43 tr. zák. Za tyto trestné činy Vrchní soud v Praze uložil obviněnému M. J. úhrnný trest odnětí svobody v trvání 6 let, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou. Dále mu soud uložil trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu znalecké činnosti podle zákona o znalcích a tlumočnících na 6 let (bod II.). Z podnětu odvolání obviněných J. B., D. T., P. T., L. K., M. M. a K. M. Vrchní soud v Olomouci rozsudek

soudu prvního stupně ohledně těchto obviněných částečně zrušil, a to ve výrocích o trestech (bod III./1). Z podnětu odvolání obviněného P. H. tak soud učinil i ohledně tohoto obviněného (bod III./2). Vrchní soud v Olomouci nově rozhodl tak, že obviněnému J. B., ohledně něhož zůstal výrok o vině v bodě A./1 až 10 rozsudku soudu prvního stupně nezměněn, uložil trest odnětí svobody v trvání 7 let, pro jehož výkon obviněného zařadil do věznice s ostrahou. Dále mu uložil trest propadnutí majetku. Obviněnému D. T. taktéž při nezměněném výroku o vině v bodě A./1, 3, 4, 5, 6 a 7 uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon ho zařadil do věznice s ostrahou. Obviněnému znovu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na 6 let a též trest propadnutí majetku. Obviněnému P. T. při nezměněném výroku o vině v bodě A./2, 3, 4, 6, 7 a 8 rozsudku soudu prvního stupně vrchní soud uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let a 10 měsíců, pro jehož výkon jej zařadil taktéž do věznice s ostrahou. Současně mu byl uložen trest zákazu činnosti výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na 6 let a trest propadnutí majetku. Obviněného L. K. při nezměněném výroku o vině skutkem popsáným v bodě A./9 rozsudku soudu prvního stupně soud druhého stupně odsoudil k trestu odnětí svobody v trvání 4 roků, a pro jeho výkon jej zařadil do věznice s ostrahou. Rovněž byl tomuto obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce insolvenčního správce a likvidátora na dobu 5 let. Obviněné M. M. uložil soud druhého stupně při nezměněném výroku o vině v bodě B. úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon ji zařadil do věznice s ostrahou. Dále jí byl uložen trest zákazu činnosti spočívající ve výkonu funkce člena statutárního orgánu obchodních společností a zákazu podnikání jako fyzické osoby s předmětem podnikání investiční a inženýrské činnosti ve stavebnictví a strojírenství, činnosti organizačního a ekonomického poradce, činnosti realitních kanceláří, koupě zboží za účelem jeho dalšího prodeje a prodej včetně zprostředkování nákupu a prodeje zboží na 5 let. Také byl i této obviněné uložen trest propadnutí majetku. A konečně obviněnému K. M. při nezměněném výroku o vině v bodě B. vrchní soud uložil úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let, pro jehož výkon jej zařadil do věznice s ostrahou. Dále byl tomuto obviněnému uložen trest propadnutí majetku a trest zákazu činnosti shodně vymezený jako spoluobviněné M. M., avšak na dobu 6 let (bod IV.). V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nezměněn (bod V.). O odvolání posledního ze spoluobviněných V. Š. Vrchní soud v Praze rozhodl tak, že je podle § 256 tr. řádu zamítl jako nedůvodné (bod VI.).

Podle § 265k odst. 1, 2 tr. řádu byl zrušen rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28. 11. 2018, sp. zn. 4 To 8/2018, ohledně obviněných J. B., D. T., P. T., M. M. a K. M., a to v části výroku pod bodem IV., v níž byly jmenovaným obviněným uloženy tresty propadnutí majetku. V ostatních výrocích a ve zbývající části výroku pod bodem IV. zůstává napadený rozsudek nezměněn. Podle § 265k odst. 2 tr. řádu byla zrušena také další rozhodnutí obsahově navazující na zrušenou část citovaného rozsudku, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. řádu se dovolání obviněného M. J. odmítá. Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu se dovolání obviněných L. K. a V. Š. odmítají.

Skutková zjištění:

Popis trestné činnosti obviněných je velmi rozsáhlý, výrok o vině rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře čítá celkem 33 stran. Nejvyšší soud považuje za dostatečné stručně shrnout, že obviněný J. B., D. T., P. T., L. K., M. J., M. M., K. M., V. Š. společně s P. H., který si nepodal dovolání, a dalšími původně stíhanými osobami, vytvořili v období nejpozději od října roku 2001 až do roku 2004 společenství osob s vnitřní strukturou, rozdělením funkcí a dělbou činnosti, každý v rámci své konkrétní pozice, již v rozhodnou dobu zastával, a zaměřili se na neoprávněnou manipulaci s majetkem spadajícím do konkursních podstat označených úpadců, který byl odčerpáván či záměrně snižován s cílem poškodit konkrétní úpadce, resp. jejich věřitele, obviněný V. Š. některým osobám ze zločinného spolčení poskytoval informace o úkonech již probíhajícího trestního řízení, za to přijímal od dvou bývalých spoluobviněných majetková plnění.

Z odůvodnění:

Je možné upozornit zejména na stěžejní důkazy, za něž soudy považovaly záznamy odposlechů telefonních hovorů, jejichž obsah krajský soud částečně reprodukoval na stranách 372 a násl. svého rozsudku, dále protokol o prohlídce jiných prostor a pozemků ze dne 24. 3. 2004 provedené v kanceláři V. Š. nacházející se v sídle jeho tehdejšího zaměstnavatele - N., a též výpovědi řady svědků a další listinné důkazy (srov. strana 356 rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočky v Táboře). Z těchto důkazních prostředků jednoznačně vyplynulo, že mezi obviněným, který zastával pozici zaměstnance (ve funkci správního rady odboru právního a státního dozoru N. a později funkci ředitele kanceláře) N., a osobami V. V. a J. H. byly úzké vztahy, tito jej dokonce v prostorách N. navštěvovali a požadovali od něho informace. Obviněný těmto osobám přislíbil ovlivňování zájmových osob, jež byly informovány o plánovaných úkonech především v probíhajících trestních řízeních vedených proti spoluobviněným J. B., D. T., M. J., P. T., V. V., L. K. aj. Činili tak vedení snahou o zajištění kontaktu na osoby pracující ve státní správě, jakož i v justici proto, aby od nich mohli získávat poznatky o plánovaných úkonech v trestním řízení, stejně tak jako prostřednictvím těchto osob ovlivňovat v té době již probíhající trestní řízení vedené proti členům zločinného spolčení v souvislosti s konkursními řízeními úpadců vyjmenovaných v bodě A. výroku o vině. Rovněž je nesporné, že obviněný byl za své „služby“ odměňován, což svědčí o jeho jasném úmyslu poskytovat součinnost osobám zapojeným do páchaní trestné činnosti, zejména v zájmu zastřít její možné odhalení a zabránit opatření usvědčujících důkazů, za což přebíral odměny. Soudy tak měly dostatek důkazních prostředků, aby mohly učinit skutkové závěry, které našly odraz v tzv. skutkové větě odsuzujícího rozsudku soudu prvního stupně. Takto zjištěný skutek byl také správně právně kvalifikován podle odpovídajících ustanovení trestního zákona.

Nad rámec dovolání jen pro úplnost považuje Nejvyšší soud za vhodné vyjádřit se i k tvrzení obviněného V. Š. o neurčitosti skutku, v čemž spatřoval porušení svých obhajovacích práv. Obecně lze uvést, že popis skutku jako takový by zásadně měl vyjadřovat celkový, koncentrovaně vyjádřený skutkový podklad nezbytný pro náležitou, skutkovým zjištěním odpovídající právní kvalifikaci. V posuzovaném

případě obviněný nspecifikoval, v čem by neurčitost skutku měla spočívat, tj. vyjádření jakého ze zákonných znaků skutkových podstat trestných činů, jimiž byl obviněný uznán vinným, postrádá. V části výroku o vině pod bodem C. v rozsudku soudu prvního stupně, který se obviněného týká, je pro Nejvyšší soud dostatečně zřejmé vyjádření toho, že obviněný V. Š. podporoval zločinné spolčení, které vzniklo seskupením osob okolo spoluobviněného J. B. K naplnění znaku obstarávání věcí obecného zájmu sice soud prvního stupně ve výrokové části rozsudku i jeho odůvodnění na straně 414 odsuzujícího rozsudku chybně uvedl, že se obviněný trestné činnosti dopustil „v souvislosti s obstaráváním věcí veřejného zájmu“, avšak tato nepřesnost neměla vliv na právní kvalifikaci jednání obviněného a jeho vinu, neboť se s největší pravděpodobností jedná o písařskou chybu, která se vyskytla na straně krajského soudu. Není pochyb o tom, že odhalení pachatelů trestné činnosti a jejich postavení před soud je v zájmu ochrany a prosazení principů demokratické společnosti, a že se obviněný zjištěným skutkem snažil zabránit prosazení tohoto zájmu v součinnosti s osobami J. H. a V. V. Jeho protiprávní jednání spočívalo zejména v ovlivňování příslušníků Policie České republiky, kteří obviněnému měli poskytovat informace o úkonech orgánů činných v trestním řízení v již probíhajícím trestním řízením vedeným proti J. B. a dalším osobám. Stejně tak měl obviněný dále napomáhat infiltraci osob J. H. a V. V. do N., kde byl obviněný v té době zaměstnán. K popsání jednání byl obviněný V. Š. motivován hodnotnými úplatky, které od jmenovaných přijímal. Obsahuje-li popis skutku pod bodem C. výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně uvedené okolnosti, pak právě v těchto okolnostech jsou dostatečně vyjádřeny všechny zákonné znaky skutkových podstat trestných činů podle § 163a odst. 1 tr. zák. a § 160 odst. 1 a § 43 tr. zák., za něž byl obviněný V. Š. odsouzen. Nejvyšší soud proto neshledal ani v tomto smyslu pochybení v rozsudku soudu prvního stupně, které by se dotklo práva na obhajobu obviněného V. Š., jak ve svém dovolání tvrdil. Zcela správně tak neučinil ani soud druhého stupně.

3. Usnesení NS ze dne 03. 06. 2020 sp. zn. 4 Tdo 540/2020

https://nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/9E1177A2C3DCCFD5C12585C800188D2D?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Rozsudkem Okresního soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 4. 2019, sp. zn. 32 T 142/2014 byl obviněný M. K. uznán vinným zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, obviněný M. O. pak byl uznán vinným zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve formě návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku a přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku ve formě návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku.

Obviněnému M. K. byl za tyto trestné činy uložen úhrnný trest odnětí svobody

v trvání tří let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání třiceti měsíců. Obviněnému M. O. byl uložen souhrnný nepodmíněný trest odnětí svobody v trvání sedmi let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou.

Proti tomuto rozsudku Okresního soudu v Ústí nad Labem podali oba obvinění odvolání, na základě kterých Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 26. 8. 2019 sp. zn. 4 To 283/2019 podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu ohledně obou obviněných a znovu rozhodl tak, že uznal obviněné vinnými a to M. K. přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a M. O. přečinem zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku ve formě návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku a přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku ve formě návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku. Za to uložil obviněnému M. K. úhrnný trest odnětí svobody v trvání osmnácti měsíců, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání dvou let.

Podle § 265k odst. 1, odst. 2 tr. ř. se z podnětu dovolání nejvyššího státního zástupce zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 8. 2019, sp. zn. 4 To 283/2019. Podle § 265k odst. 2 tr. ř. se zrušila také všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265/odst. 1 tr. ř. se Krajskému soudu v Ústí nad Labem přikazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání obviněného M. K. odmítá.

Skutková zjištění:

Dne 21. 1. 2012 v 13:01 hodin v XY byl M. K., příslušník Policie České republiky, telefonicky požádán M. O., zda by mu nevylustroval registrační značku XY, s tím, že se mu bude revanšovat, což M. K. neodmítl, a poté dne 23. 1. 2012 v 12:49 hodin na svém pracovišti u Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje v XY na služebním počítači bez zákonného důvodu provedl v informačním systému Policie České republiky, centrální registr vozidel, lustraci uvedené registrační značky a následně zjištěné údaje o provozovateli vozidla této registrační značky, společnosti BRULL s. r. o., Mírové Náměstí č. 3097, v Ústí nad Labem, zaslal téhož dne ve 12:50 hodin prostřednictvím SMS M. O., který by tuto informaci nemohl zákonným způsobem telefonicky získat, přičemž tímto jednáním M. K. porušil č. 1. odst. 2 závazného pokynu policejního prezidenta č. 168/2009 o programu Dotazy do informačního systému a současně jednal v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, neboť jeho dotaz do centrálního registru vozidel nesouvisel s plněním služebních úkolů nebo povinností.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud uvádí, že ze skutkové věty jasně vyplývá, že obviněný K. informace o vozidle získal v rámci svého služebního poměru (zaměstnání) u Policie ČR z neveřejné policejní databáze. Stejně tak z ní je patrné, že svým jednáním postupoval v rozporu s ustanovením § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. Dotaz do centrálního registru vozidel mohl zavést pouze v případě, že by se týkal plnění služebních úkolů a informace takto získané mohl užít jen v rámci pracovní činnosti. Z provedeného dokazování ovšem vyplynulo, že tomu tak nebylo a že informace zjistil čistě z osobních důvodů a kamarádkého vztahu k obviněnému O., jemuž je také následně neoprávněně poskytl SMS zprávou, tudíž tak jednoznačně nečinil v rámci plnění služebních úkolů či v rámci náplně jeho pracovní činnosti.

Pokud obviněný na svoji podporu poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu č. 65/2008 Sb. rozh. tr. ze dne 4. 6. 2008, tak je nutno uvést, že se jedná o zcela odlišný případ. V judikované věci nebylo prokázáno, že by obviněný, jakožto příslušník Policie ČR, předal informace zjištěné z centrálních evidencí policie další osobě k jejímu osobnímu užití. V nyní projednávané věci tomu tak ale bylo, kdy z provedených důkazů, konkrétně ze záznamů telefonních hovorů mezi obviněnými a ze zaslaných SMS zpráv, je zřejmé, že obviněný K. předal informaci o majiteli vozidla lustrované státní poznávací značky obviněnému O., čili osobě neoprávněně a to za účelem jejího prospěchu.

Stejně tak je zcela lichý odkaz na výše projednávanou věc s námitkou ohledně toho, že obviněný svým jednáním nemohl spáchat přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Nejvyšší soud v ní jasně deklaroval, že „...*musí být prokázáno, že pachatel, tj. veřejný činitel, vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím zákonu, tzn. že porušuje nebo obchází konkrétní zákon nebo právní normu vydanou na podkladě zákona a činí takto úmyslně...*“. Ze skutkové věty soudu prvního stupně je zřejmé, že obviněný K. svým jednáním porušil nejenom zákon [§ 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů], ale také závazný pokyn policejního prezidenta č. 168/2009, kdy již ze svého postavení příslušníka Policie ČR si této skutečnosti musel být vědom, a i přesto jednal v rozporu s výše uvedenými normami v úmyslu opatřit obviněnému O. neoprávněný prospěch tím, že mu provedl lustraci požadovaného vozidla v policejní databázi.

Nejvyšší soud uvádí, že bylo vyvráceno, že by se obviněný O. mohl k poskytnutým informacím dostat jakožto civilní osoba (k tomu Nejvyšší soud odkazuje na odůvodnění rozsudku odvolacího soudu pod bodem 9). Pokud, jak dovolatel, tak i obviněný O. tvrdí, že posledně jmenovaný mohl požadované informace získat i jiným a to legitimním způsobem, je s podivem, že navzdory tomu zvolil cestu zjevně protiprávní a využil k tomu známost s dovolatelem – obviněným K., a ten na jeho požadavek přistoupil. Soudy proto důvodně vycházely ze samotné a zjevné okolnosti, že taková informace není veřejně přístupná, přičemž obviněný O. zjevně usiloval o její získání, neboť pro něho měla důležitý význam. Tudíž i závěr, že se u něho jednalo o neoprávněný prospěch, je zcela důvodný. Ten pak mohl spočívat např. v tom, že se dověděl komu předmětné auto patří, a zda ho tudíž sleduje, popř. tuto informaci jinak využít ve svůj prospěch. A v tomto se liší tato posuzovaná věc od rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 3 Tdo 546/2016, na kterou obviněný též

poukazoval, kdy v judikované věci nebylo soudy nižších stupňů vůbec poukázáno na to, jaký neoprávněný prospěch by civilní osoby z informací, které jim předával obviněný, jakožto příslušník Policie ČR, mohly mít. Zde je ale zjevné, že obviněný O. měl z poskytnuté informace osobní neoprávněný prospěch již tím, že by ji jiným způsobem získat nemohl, což odvolací soud také ve svém rozhodnutí jasně zmínil (tedy, že v rámci svého zaměstnání by si mohl zjistit pouze pojistitele vozidla – pojišťovnu, ale nikoli samotného pojistníka).

Nejvyšší soud nemůže souhlasit s námitkou obsaženou v dovolání Nejvyššího státního zástupce ohledně výkladu definice úplatku, resp. s jeho názorem, že obviněný K. svým jednáním naplnil zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku a obviněný O. zločin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.

Nejvyšší státní zástupce primárně argumentuje tím, že v oblasti výkonu státní moci a správy nelze tolerovat zásadně žádné úplatky, a to ani nepatrné hodnoty, což bylo konstatováno v rozhodnutí publikovaném pod č. 17/1978 Sb. rozh. tr. Zároveň je vhodné poukázat ještě na dovětek z tohoto rozhodnutí, ve kterém je uvedeno: „*Toto je odůvodněno zájmem společnosti na čistotě veřejného života zdůrazněným především skutečností, že orgány státní moci a správy vydávají závazná rozhodnutí*“. Nejvyšší soud s touto judikaturou nijak nepolemizuje, ani ji nerozporuje. Vyslovené striktní závěry jsou jistě obecně platné, ale nelze je bez dalšího automaticky aplikovat na kterýkoli projednávaný případ.

Je neoddiskutovatelnou okolností, že v posuzované věci se obviněný M. K. nacházel v postavení orgánu veřejné moci, navíc i jako příslušník Policie ČR, tedy bezpečnostního sboru, v souvislosti s plněním úkolů státu a používal přitom svěřené pravomoci k plnění úkolů, čili byl v postavení úřední osoby ve smyslu § 127 odst. 1 tr. zákoníku. Při posuzování a hodnocení celé věci ale zejména toho, zda v konkrétním případě došlo i k naplnění ostatních požadovaných znaků výše vyjmenovaných korupčních trestných činů je nutné zejména zodpovědět otázku zmíněnou nejvyšším státním zástupcem, a to zda jednání obviněných v sobě neslo i příslib úplatku.

K tomu je třeba zejména zdůraznit, že verbální projev, jenž by měl být podle dovolatele příslibem úplatku ze strany O. vůči K., měl zcela neurčitou, předem ani poté blíže nespécifikovanou podobu. O. K. totiž nejprve pouze telefonicky sdělil, že „se mu bude revanšovat“, a po zaslání požadované informace opět O. K. odpověděl SMS zprávou, v níž uvedl „máš to u mě“, resp. posléze zmínil „že to má u něj schovaný“. Takováto obecná, zcela nekonkrétní sdělení v rámci komunikace mezi dvěma osobami jednak nebývají výjimečná a jednak z nich bez dalšího není možno vyvozovat, co mělo být oním konkrétním „revanšem“. Pokud jde o obviněného K., ten na takováto sdělení O. ani jednou kladně nereagoval, z čehož zároveň nelze automaticky činit závěr, že s nabídkou konkludentně souhlasil. Ze skutkových zjištění soudů rovněž nevyplývá, že by obviněný K. následně nějaké protiplnění od obviněného O. přijal, a to ať již v majetkové či nemajetkové podobě. Pokud nejvyšší státní zástupce k této záležitosti uvádí, že oba obvinění přiznali, že takovýto „revanš“ bude poskytnut v podobě např. pozvání na pivo, vyvenčení psa, pomoci se stěhováním atd., tak toto je třeba upřesnit v tom směru, že oba obvinění před

soudem prvního stupně pouze zmínili, co je např. možné si pod takovýmto „kamarádkým revanšem“ představit, nikoli ovšem, že slibovaný „revanš“ měl mít, případně měl takovou konkrétní podobu.

Podle Nejvyššího soudu, aby bylo možno vyslovený projev považovat za příslib úplatku, je nezbytné, aby měl rámcově konkrétní podobu, tedy aby z něj bylo možno alespoň v hrubých obrysech dovodit, jak takové protiplnění bude vypadat. Z příslibu, že se obviněný O. bude obviněnému K. „revanšovat,“ žádný takový určitý závěr učinit nelze, oproti např. situacím, kdy příslušník Policie ČR zastaví rychle jedoucí vozidlo, a kdy řidič za účelem, aby se vyhnul uložení blokové pokuty a zejména bodovému postihu, navrhne zasahujícímu policistovi „zda by celou věc nešlo vyřešit jiným způsobem“. Z takového sdělení a v takové konkrétní situaci je bezesporu možno dovodit, že řidič policistovi nabízí úplatek, nejčastěji v podobě finanční hotovosti. V posuzovaném případě obviněných K. a O. se ale jednalo o zcela neurčitý slovní projev jedné osoby vůči druhé osobě, které se již z minulosti znaly, mající stěžejní povahu korupčního příslibu, navíc obviněným K. výslovně neakceptovaný, a jenž mezi známými, či kamarády plní primárně spíše společenskou funkci, a kdy se takovéto fráze (o chození spolu na pivo, střídání se v placení, návštěvách spojených s běžnou výpomocí apod.) obvykle užívají, aniž by ten, vůči němuž byl takový slovní projev namířen, jej reálně po druhém vymáhal či se jeho uskutečnění nějakým způsobem dovolával. Výrazy jako „budu se ti revanšovat“, „máš to u mě“, „budu tvým dlužníkem“, „máš to u mě schované“, atd. jsou podle společenských konvencí znamením toho, že si osoba význam poskytnuté pomoci uvědomuje, ale aniž by hodlala druhé osobě nějaké protiplnění skutečně poskytnout. O tom svědčí i to, že z výpovědi obviněného K. mj. vyplývá, že se o tomto „revanši“ s O. již nikdy ne bavili a z jeho strany se také žádné protiplnění vázané na nyní projednávanou věc neuskutečnilo. Z provedeného dokazování tedy není možno učinit ani závěr, že nabídka obviněného O. o revanšování se byla oním nezbytným impulzem, na základě kterého obviněný K. následně jednal. Je nutno mít na paměti skutečnost, že mezi obviněnými měl být dlouhodobý kamarádký vztah, kdy nebylo nikterak vyvráceno, že by obviněný K. jednal stejně i v případě, že by obviněný O. žádný slovní projev ohledně revanše nepronesl a pouze jej bez dalšího o lustraci předmětného vozidla požádal.

Je nutno dát za pravdu nejvyššímu státnímu zástupci v jeho výhradě vůči názoru odvolacího soudu, pokud tento ve svém rozsudku prohlásil, že jednání obviněného K., který na základě žádosti obviněného O. zjistil v informačním systému využívaném Policií ČR jiného provozovatele vozidla a tuto informaci předal obviněnému O., nelze subsumovat pod okolnost podmiňující použití vyšší trestní sazby podle ustanovení § 230 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, ale pouze pod ustanovení základní skutkové podstaty podle § 230 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť opatření neoprávněného prospěchu v podobě zjištění a sdělení neveřejné informace o osobě provozovatele konkrétního vozidla již postihuje skutková podstata přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, která je k přečinu neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 3 písm. a) tr. zákoníku ve vztahu speciality.

4. Rozsudek NS ze dne 29. 07. 2020 sp. zn. 8 Tz 15/2020

https://nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/275973B0A9D133E6C125860D001E38CF?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Podle § 268 odst. 2 tr. ř. se vyslovuje, že usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Kroměříži ze dne 16. 9. 2019, sp. zn. ZT 204/2019, byl porušen zákon v ustanovení § 307 odst. 1 tr. ř. a § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku v neprospěch obviněného D. T. Podle § 269 odst. 2 tr. ř. se napadené usnesení zrušuje v celém rozsahu. Zrušují se i všechna další rozhodnutí na zrušené usnesení obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 271 odst. 1 tr. ř. se znovu rozhoduje tak, že podle 172 odst. 1 písm. b) tr. ř. se zastavuje trestní stíhání obviněného D. T. pro skutek, v němž byl spatřován přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že v blíže nezjištěné denní době na začátku měsíce května 2019, kdy jej v XY na ulici XY v prostorách ubytovny D. vyhledala obviněná E. R., nar. XY, která mu nabídla za jeho výpověď ve prospěch svého tehdy vazebně trestně stíhaného druha I. D., nar. XY, částku 1.000 Kč, si tuto částku ponechal pro svou potřebu, ač věděl, že I. D. je vazebně stíhán pro majetkovou trestnou činnost, že v trestním řízení jsou osoby, proti nimž není trestní řízení vedeno, povinny vypovídat pravdu a nic nezamlčet, a že ovlivněním tohoto trestního řízení jeho nepravdivou výpovědí bude zasažen zájem společnosti na řádném objasňování trestné činnosti, kdy při následném podání vysvětlení dne 9. 7. 2019 požadavku E. R. nevyhověl a o činnosti I. D. i o snaze E. R. ovlivnit jeho výpověď, vypovídal, avšak policejnímu orgánu zamlčel, že od E. R. přijal částku 1.000 Kč, neboť tento skutek není trestným činem a není důvod k postoupení věci.

Z odůvodnění:

Stížnost pro porušení zákona sp. zn. MSP-293/2020-ODKA-SPZ/2, podaná ministryní spravedlnosti ve prospěch obviněného D. T. směřuje proti pravomocnému usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Kroměříži ze dne 16. 9. 2019, sp. zn. ZT 204/2019, jímž bylo podle § 307 odst. 1 tr. ř. podmíněně zastaveno trestní stíhání tohoto obviněného pro skutek, v němž byl spatřován přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, a podle § 307 odst. 3 tr. ř. mu byla stanovena zkušební doba v trvání šesti měsíců od právní moci tohoto usnesení.

Nejprve poukázala na usnesení policejního orgánu Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, Územní odbor Kroměříž, oddělení obecné kriminality, ze dne 15. 8. 2019, č. j. KRPZ-79318-24/TČ-2019-150871-RPE, jímž bylo zahájeno trestní stíhání obviněného D. T. pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, a na to, že obviněný dne 28. 8. 2019 vyslovil souhlas s podmíněným zastavením trestního stíhání. Uvedla, že usnesením ze dne 16. 9. 2019, sp. zn. ZT 204/2019, státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Kroměříži rozhodl podle ustanovení § 307 odst. 1 tr. ř., o podmíněném zastavení

trestního stíhání obviněného D. T., čímž v neprospěch obviněného porušil ustanovení § 307 odst. 1 tr. ř., a § 2 odst. 1 tr. ř., protože jednání, jehož se obviněný dopustil, nelze z hlediska trestního zákona považovat za trestný čin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku. Konstatovala, že institut podmíněného zastavení trestního stíhání je jednou z alternativ k potrestání, která však může být uplatněna jen v případě, že opatřené důkazy skýtají podklad pro závěr, že byl spáchán stíhaný skutek, že se ho dopustila stíhaná trestně odpovědná osoba a že jím naplnila všechny znaky trestného činu, pro nějž je trestně stíhána, avšak účel jejího trestního stíhání lze naplnit i bez uložení trestu. K tomu, aby podle § 307 odst. 1 tr. ř. mohlo být trestní stíhání podmíněně zastaveno, by musel být dostatečně důkazně podložený a objasněný závěr, že obviněný D. T. jakožto trestně stíhaná osoba naplnil všechny znaky přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, jehož pachatelem může být pouze osoba, která se podílí na obstarávání věcí obecného zájmu, tedy na činnosti, která se týká plnění úkolů vztahujících se k věcem obecného zájmu. Ministryně připomenula, že takovou činností je nejen rozhodování orgánů státní moci a správy, ale i jiná činnost při uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních či jiných potřeb. Jde tedy o plnění všech úkolů, na jejichž řádném a nestranném plnění má zájem celá společnost nebo určitá sociální skupina (viz ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník II. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3159).

Podle názorů vyslovených v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 9. 2014, sp. zn. 7 Tdo 1061/2014, a materiálu uveřejněného pod sp. zn. Tpjf 28/87, ministryně spravedlnosti zdůraznila, že jednání, kterým svědek přijme úplatek v souvislosti se svou výpovědí v soudním řízení, nenaplnuje znak „v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu“, neboť výpověď svědka před soudem sice lze považovat za „věc obecného zájmu“, ale úplatek poskytnutý svědkovi v soudním řízení nemá souvislost s obstaráváním věcí obecného zájmu. Podstata svědka totiž není v obstarávání věcí obecného zájmu, ale je projevem jeho osobní povinnosti učinit svědeckou výpověď za splnění daných zákonných podmínek. Proto v předmětné věci nebylo jednání, jehož se obviněný dopustil, možné kvalifikovat jako přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, a nemělo tudíž ani dojít k podmíněnému zastavení trestního stíhání podle § 307 odst. 1 tr. ř.

Z rozvedených důvodů v rozhodnutí, proti němuž stížnost pro porušení zákona směřuje, shledala porušení zákona, a proto navrhla, aby Nejvyšší soud podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že usnesením státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Kroměříži ze dne 16. 9. 2019, sp. zn. ZT 204/2019, byl porušen zákon v ustanovení § 307 odst. 1 tr. ř. a v řízení, které mu předcházelo, v ustanoveních § 2 odst. 1 tr. ř. a § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, podle § 269 odst. 2 tr. ř. aby zrušil usnesení státního zástupce Okresního státního zastupitelství v Kroměříži ze dne 16. 9. 2019, sp. zn. ZT 204/ 2019, jakož i všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 270 odst. 1 tr. ř. státnímu zástupci Okresního státního zastupitelství v Kroměříži přikázal věc v potřebném rozsahu znovu projednat a rozhodnout.

Nejvyšší soud na podkladě těchto zjištění shledal stížnost pro porušení zákona důvodnou, neboť je zřejmé, že policejní orgány nesprávně zahájily trestní stíhání obviněného D. T. pro přečin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku.

Přečin podle § 331 odst. 1 alinea první tr. zákoníku spáchá ten, kdo sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu pro sebe nebo pro jiného přijme nebo si dá slíbit úplatek, nebo kdo sám nebo prostřednictvím jiného v souvislosti s podnikáním svým nebo jiného pro sebe nebo pro jiného přijme nebo si dá slíbit úplatek.

Podle obsahu přezkoumávaného rozhodnutí i usnesení o zahájení trestního stíhání je zřejmé, že orgány činné v trestním řízení nesprávně posoudily znak „obstarávání věcí obecného zájmu“. Tento znak uvedené skutkové podstaty představuje činnost, která souvisí s plněním úkolů týkajících se věcí obecného zájmu, tedy nejen rozhodování orgánů státní moci a správy, ale i jiná činnost při uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních a jiných potřeb. Jde o plnění všech úkolů, na jejichž řádném a nestranném plnění má zájem celá společnost nebo určitá sociální skupina. Nespadá sem činnost občanů, jež je výlučně projevem jejich osobních práv, a proto obstarávání věcí obecného zájmu nemohou být činnosti jednání občanů, jež vyplývají z jejich osobních práv nebo osobních povinností, jako např. prodej věcí v osobním vlastnictví, výměna bytu, pronájem nemovitostí, změna zaměstnání, apod. (srov. rozhodnutí č. 16/1988 Sb. rozh. tr.).

Pojem obstarávání věcí obecného zájmu zahrnuje činnosti spjaté s plněním společensky významných úkolů, a to činnost: a) osoby, která věci obecného zájmu sama obstarává a je přitom nadána rozhodovací pravomocí, b) osoby, která věci obecného zájmu sama přímo neobstarává a není nadána rozhodovací pravomocí, ale její činnost obstarávání věci obecného zájmu bezprostředně podmiňuje, nebo c) osoby, která při obstarávání věcí obecného zájmu spolupůsobí, např. prováděním kontroly. O obstarávání obecného zájmu naproti tomu nejde, jestliže jsou vykonávány činnosti občanů výlučně vyplývající z jejich osobních práv nebo osobních povinností, jako je například prodej věcí v osobním vlastnictví, výměna bytu (srov. rozhodnutí č. 11/1989 Sb. rozh. tr.), pronájem nemovitostí, změna zaměstnání atd. (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. 10. 2009, sp. zn. 6 Tdo 1188/2009). Za obstarávání věcí obecného zájmu pak nelze považovat činnost, která není výkonem pravomoci ani výkonem funkčních či jiných pracovních povinností. Pojem věcí obecného zájmu je mnohem širší než např. pojem plnění úkolů společnosti a státu v rámci pravomoci úřední osoby. Spadá sem obstarávání všech úkolů, na jejichž řádném splnění má zájem celá společnost nebo alespoň větší, např. sociální skupina občanů (srov. rozhodnutí č. 16/1988, s. 76 Sb. rozh. tr.). Pod tento pojem podle soudní praxe spadá i činnost znalce spočívající v podání znaleckého posudku (srov. rozhodnutí uveřejněné v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu roč. 2010, sv. 67 pod č. T 1303) nebo osoby nominované jako rozhodčí na ligové fotbalové zápasy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. 8 Tdo 396/2007). Nepatří sem však činnost občanů, jež je výlučně projevem jejich osobních práv (srov. ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní zákoník II. Komentář*. 2. vydání.

Praha: C. H. Beck, 2012, s. 3161; obdobně též Komentář k § 331 tr. zákoníku dostupný v právním informačním systému ASPI k datu 29. 7. 2020).

Obdobně na tento pojem nahlíží i odborná literatura, podle níž pro vymezení pojmu obecného zájmu, který nemá pevnou definici, ale je vykládán na základě rozhodovací praxe soudů, je vhodné poukázat z hlediska jeho smyslu a významu na to, jaké činnosti pod něj je možné podřadit. Pro objasnění pojmu obecného zájmu je podstatné, že veřejný zájem, který není jeho synonymem, ale obsahuje obdobné zájmy, je opakem zájmu soukromého, spíše tedy individuálního. Vést přesnou hranici mezi nimi je obtížné, ale lze konstatovat, že pojem obecného zájmu je širší než pojem zájmu veřejného (srov. přiměřeně HENDRYCH, D. a kol. *Správní právo. Obecná část*. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 249 až 259). V obecném zájmu je proto činnost, která se přímo dotýká větší skupiny osob, anebo hodnota, která je v konkrétním případě narušena a má nepochybně celospolečenský význam. Pouze v takových případech je tedy možné hovořit o trestní odpovědnosti za úplatkářství (srov. PELC, V. *Pojem obecného zájmu u trestných činů úplatkářství a podplácení*. Dny práva 2011 – Days of Law 2011, Brno: Masarykova univerzita, 2011).

U přečinu podle § 331 odst. 1 tr. zákoníku není rozhodné postavení osoby, která úplatek nabídla či poskytla, ale význam má postavení osoby, která jej přijala nebo si ho dala slíbit. Kromě rozhodování orgánů státní moci a správy jde také o jinou činnost při uspokojování zájmů občanů a právnických osob v oblasti materiálních, sociálních, kulturních a jiných potřeb. Vyžaduje se plnění úkolů, na jejichž řádném a nestranném plnění má zájem celá společnost či alespoň určitá sociální skupina.

Z tohoto vymezení vyplývá, že o věc obecného zájmu nejde v případě, kdy se jedná o výpověď svědka v trestním řízení, jemuž jiná osoba nabídne úplatek proto, aby v trestním řízení vypovídal určitým způsobem. Takové podání svědectví není obstaráváním věcí obecného zájmu, protože podat svědectví je projevem osobní povinnosti ve smyslu § 97 tr. ř. (obdobně § 126, § 128 o. s. ř., § 55 s. ř.). Podle rozhodovací praxe soudů, jejíž interpretace v průběhu let v zásadě nedoznala zásadních změn lze poukázat na ministryní spravedlnosti zmiňované stanovisko Nejvyššího soudu k zhodnocení rozhodování o trestném činu úplatkářství uveřejněné pod č. Tpjf 28/87, uveřejněné pod č.16/1988 Sb. rozh. tr., podle něhož jsou věci obecného zájmu společensky významné úkoly (např. rozhodování soudců, poskytování právních rad advokáty, přímý výkon služby při opravě věci, apod.), z dalších činností pak takové, které mohou plnění těchto společensky významných úkolů určitým způsobem ovlivnit (např. příprava podkladů pro rozhodnutí, asistence při chirurgickém zákroku, vyřizování objednávek na provedení služby, apod.). Naproti tomu z okruhu činností souvisejících s obstaráváním věcí obecného zájmu toto rozhodnutí vyloučilo činnosti a jednání občanů, jež vyplývají z jejich osobních povinností nebo práv (např. výměna bytu, pronájem nemovitosti, změna zaměstnání, nepřekažení nebo neoznámení trestného činu). Pokud subjekt své povinnosti neplní řádně nebo překročí rozsah svých práv, mohlo by jít o jiný trestný čin. Shodným způsobem se k vymezení pojmu „obstarávání věcí obecného zájmu“ postavila i recentní judikatura, která výslovně uvedla, že výpověď svědka v trestním řízení není

obstaráváním věcí obecného zájmu, ale toliko projevem jeho osobní povinnosti (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 11. 9. 2014, sp. zn. 7 Tdo 1061/2014).

5. Usnesení NS ze dne 05. 08. 2020 sp. zn. 7 Tdo 727/2020

https://nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/B6A3F965F0F8AB76C125861E0041D448?openDocument&Highlight=0,null

Právní věta: Dobu strávenou ve vazbě je možné podle § 92 odst. 1 tr. zákoníku započítat i do peněžitého trestu. Peněžitý trest je totiž stanoven pomocí denních sazeb, tudíž je možné jednoznačným způsobem zohlednit dny strávené ve vazbě.

Rozhodnutí:

Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 22. 3. 2019, č. j. 8 T 76/2016-12432, byli obvinění V. K., M. K. a R. H. uznáni vinnými zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku a obviněný V. K. byl dále uznán vinným přečinem neoznámení trestného činu podle § 368 odst. 1 tr. zákoníku. Za tyto trestné činy byli všichni tři obvinění odsouzeni k peněžitému trestu, a to obviněný V. K. ve výměře 400 denních sazeb po 500 Kč, tedy celkem 200 000 Kč, se současným stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců, obviněný M. K. ve výměře 600 denních sazeb po 500 Kč, tedy celkem 300 000 Kč, se současným stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání 2 let a obviněný R. H. ve výměře 150 denních sazeb po 500 Kč, tedy celkem 75 000 Kč, se současným stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců. Obvinění J. S. a P. P. byli uznáni vinnými zločinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a za to byli odsouzeni k peněžitému trestu, obviněný J. S. ve výměře 120 denních sazeb po 500 Kč, tedy celkem 60 000 Kč, se současným stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání 1 roku a obviněný P. P. ve výměře 20 denních sazeb po 500 Kč, tedy celkem 10 000 Kč, se současným stanovením náhradního trestu odnětí svobody v trvání 2 měsíců. Kromě toho byli obvinění V. K. a M. K. zproštěni obžaloby pro další skutky kladené jim obžalobou za vinu, ovšem tato část rozsudku není předmětem dovolacího řízení. Vedle jmenovaných obviněných bylo současně rozhodnuto o vině a trestu, resp. zproštění obžaloby, stran dalších 12 obviněných.

Rozsudek soudu prvního stupně napadli všichni obvinění, kteří byli tímto rozsudkem uznáni vinnými a státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Kolíně v neprospěch všech těchto obviněných, odvoláními. Z podnětu odvolání státního zástupce Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 1. 2020, č. j. 12 To 266/2019-12739, ve vztahu k obviněným V. K. a M. K. napadený rozsudek doplnil ve výroku o trestech tak, že jmenovaným obviněným uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání či funkce úředníka státní správy a samosprávy spojených s rozhodováním ve správní agendě na dobu 3 let. Ve vztahu ke zbylým obviněným, kteří podali dovolání, bylo odvolání státního zástupce zamítnuto. Odvolání všech obviněných pak byla taktéž zamítnuta.

Nejvyšší soud dovolání obviněných odmítl.

Skutková zjištění:

V době od 20. 7. 2012 do 29. 11. 2012 včetně, v kanceláři č. dveří XY, budovy Městského úřadu XY, v ulici XY, v XY, obviněný M. K. [v bodech 1), 2), 12) – 18), 20) – 24), 26), 27), 30) a 31)], jako oprávněná úřední osoba, v postavení referenta státní správy a samosprávy, ve funkci vedoucího Oddělení evidence vozidel a schvalování technické způsobilosti vozidel, Odboru dopravy, Městského úřadu XY, a obviněný V. K. [v bodech 4) – 9), 11), 28) a 29)], jako oprávněná úřední osoba, v postavení referenta státní správy a samosprávy, ve funkci pracovníka na úseku evidence vozidel a schvalování technické způsobilosti vozidel, Odboru dopravy, Městského úřadu XY, v rámci 27 správních řízení spočívajících ve schválení technické způsobilosti jednotlivě dovezeného vozidla podle § 34 a § 35 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů úmyslně převzal jako úplatek finanční hotovost v přesně nezjištěné výši jako odměnu za to, že správní řízení vyřídí obratem, obviněný J. M. mu s tímto odměňovacím úmyslem finanční hotovost předal prostřednictvím R. H., ačkoliv věděl, že takto koná vůči úřední osobě, a byl s tím srozuměn.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud ve stručnosti doplňuje, že soudy obou stupňů v podstatě ve shodě s námitkami obviněných vzaly v potaz, že získané videozáznamy skutečně nejsou, co se týče jejich obrazové stránky, kvalitní a nepovažovaly je tak za důkaz, který by sám o sobě dostatečně dokumentoval skutkový děj. Proto však soud prvního stupně důsledně a individuálně u každého jednotlivého skutku hodnotil další získané důkazy, jako byl obsah telefonních hovorů obviněných (kde mimo jiné hovořili i o předávání konkrétních finančních částek), chování obviněných (schovávání předávaných předmětů, které zřetelně nesouvisely s předmětem správního řízení do stolu či kapes) i svědků a jejich výpovědi, obsah správních spisů (kdy bylo např. zjištěno, že když docházelo k předávání bankovek, správní poplatky byly již zaplacené nebo je dotyčná osoba odešla po tomto předání zaplatit), čímž byl dostatečně zdokumentován skutkový děj u každého skutku, jímž byli obvinění uznáni vinnými. Jako velmi podstatné je namísto i zmínit, že obviněný M. K. si společně s obviněným V. K. dokonce soukromě a v podstatě utajeně (nikoliv tedy v koordinaci s vedením úřadu) najali odborný subjekt, který měl zjistit, zda se v jejich kanceláři nenachází zařízení určené k odposlechům, následně pak jeho pracovníky vypláceli v hotovosti. V tomto případě si patrně nelze představit jiný logický důvod, proč takto obvinění činili, než, jak konstatovaly soudy činné dříve ve věci, že zde docházelo k páčání trestné činnosti kladené jim za vinu a chtěli se vyvarovat jejímu odhalení. Stejně tak se lze ztotožnit se závěry o podezřelém chování obviněného M. K., tedy že závěr o nadbytečnosti provádění dalších (s projednávanými skutky nesouvisejících) videozáznamů je zcela důvodný, neboť právě v nastíněném komplexu všech zjištěných skutečností tento závěr obstojí.

K § 332 trestního zákoníku**6. Usnesení NS ze dne 17. 06. 2020 sp. zn. 4 Tdo 650/2020**

https://nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/C98B25BC0E62590CC12585DC00189E6E?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Rozsudkem Okresního soudu ve Strakonících ze dne 13. 6. 2018 č. j. 18 T 120/2015-4726 ve věci vedené celkem proti patnácti obviněným byl obviněný M. D. uznán vinným přečinem podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Za to byl obviněnému M. D. uložen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání osmnácti měsíců. Rovněž byl obviněnému M. D. uložen peněžitý trest ve výši 100 denních sazeb po 100 Kč, celkem tedy 10 000 Kč, přičemž pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání deseti týdnů.

Proti výše uvedenému rozsudku Okresního soudu ve Strakonících podal, vedle dalších obviněných v této věci, své odvolání i obviněný M. D. Jeho odvolání pak Krajský soud v Českých Budějovicích, jakožto soud odvolací, svým rozsudkem ze dne 4. 10. 2019 sp. zn. 4 To 292/2019 podle § 256 tr. ř. zamítl jako nedůvodné.

Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl.

Skutková zjištění:

Spolu s R. R., nar. XY, v blíže nezjištěný den, nejpozději však 5. 1. 2013 na blíže nezjištěném místě v České republice, vedeni společným úmyslem a po předchozí osobní domluvě, oslovili prostřednictvím M. D. blíže nezjištěným způsobem doposud neustanovené hráče týmu XY, příp. další osoby, a to za účelem, aby svým sportovním výkonem ovlivnili soutěžní utkání Tipsport ligy mezi týmy XY a XY, které se hrálo dne 5. 1. 2013 v XY, a to tak, že v tomto utkání vyhraje XY o 3 a více gólů a celkem padne 4 a více gólů, za což jim slíbil úplatek v přesně nezjištěné výši, který měl být generován jako výhra z podané sázky prostřednictvím I. Ž. u doposud blíže nezjištěné zahraniční sázkové kanceláře, přičemž za tímto účelem M. D. přijal finanční hotovost ve výši 10 000 EUR, což podle aktuálního kursu ke dni 4. 1. 2013 (5. 1. 2013 byla sobota) 25,355 Kč/EURO činí 253 550 Kč.

Z odůvodnění:

Nejvyšší soud musí prohlásit, že bez opodstatnění je námitka, v níž obviněný uvádí, že ve skutkové větě rozsudku soud prvního stupně konstatoval, že obviněný měl „slíbit úplatek“, zatímco v právní větě se uvádí, že měl „úplatek nabídnout“. Skutková podstata trestného činu podplacení podle § 332 odst. 1 tr. zákoníku postihuje několik alternativ nakládání s úplatkem, a to, že jej může pachatel poskytnout, nabídnout nebo slíbit nějaké třetí osobě. Z provedeného dokazování je zřejmé, že obviněný po

předchozí domluvě a součinnosti s R. R. se vůči třetím osobám vyjádřil tak, že pokud prohrají fotbalový zápas o určitý počet gólů, budou z toho mít od něj neoprávněnou finanční výhodu. Z toho je nutno usuzovat, že obviněný třetí osobě či osobám „slíbil úplatek“. Takovéto jednání pak bylo soudem prvního stupně důvodně právně kvalifikováno jako přečin podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, spáchaného ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Pokud v tzv. právní větě výroku o vině je uvedeno, že obviněný jinému „nabídl úplatek“, jde o významovou nepřesnost, která ovšem ve svém výsledku neměla žádný vliv na samotnou výslednou meritorní správnost právního posouzení skutku podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku. Je proto možno uzavřít, že soud prvního stupně se dopustil pouze nepodstatné formální chyby spočívající v nesprávné citaci znění zákona, nikoli chyby hmotněprávní. Ze strany nalézacího soudu tedy nedošlo k chybnému právnímu posouzení skutku nebo jinému nesprávnému hmotněprávnímu posouzení, a takováto námitka nemůže založit existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. (srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 21. 12. 2010 sp. zn. 11 Tdo 1149/2010, ze dne 17. 8. 2011 sp. zn. 5 Tdo 751/2011, ze dne 8. 11. 2017 sp. zn. 7 Tdo 1351/2017).

Pokud obviněný rovněž namítá, že skutková věta obsažená v rozsudku soudu prvního stupně je značně neurčitá a není z ní patrné kdy, kde, jakým způsobem, komu a v jaké výši měl být úplatek slíben, a jednání tak není popsáno, aby mohlo naplnit skutkovou podstatu daného trestného činu, lze k tomu uvést následující. Je pravdou, že skutková věta ve výroku odsuzujícího rozsudku je v určitých ohledech nepřiliš konkrétní, je nutno ale zdůraznit, že trestné jednání obviněného je z ní dostatečně zřejmé. Skutečnost, že není *expressis verbis* vyjádřeno, kdy a kde přesně k trestné činnosti mělo dojít, jakému okruhu osob obviněný úplatek slíbil či v jaké výši, neznamená, že nebylo prokázáno, že obviněný svým jednáním spáchal trestný čin, pro který byl odsouzen, protože žádná z výše uvedených okolností není nepominutelným znakem skutkové podstaty přečinu podplacení podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku. Ve smyslu § 120 odst. 3 tr. ř. musí skutková věta představovat úplné slovní vyjádření posuzovaného skutku tak, aby obsahoval všechny relevantní okolnosti z hlediska použité právní kvalifikace, resp. aby jednotlivé části popisu skutku odpovídaly příslušným znakům skutkové podstaty trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným. Výše uvedené skutečnosti jako čas, místo, způsob spáchání trestného činu pouze dokreslují celou situaci, za jaké byl trestný čin spáchán a nemusí tak být zcela konkretizované, pokud, jako v tomto případě, nejde o jednotlivé znaky skutkové podstaty trestného činu. Proto jednak není možné přisvědčit námitce obviněného, že tímto postupem soudu došlo k porušení § 2 odst. 5 tr. ř., a zároveň tuto námitku ani nelze podřadit pod uplatněný dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., jelikož se jedná toliko o námitku procesního charakteru.

7. Usnesení NS ze dne 25. 06. 2020 sp. zn. 5 Tdo 592/2020

https://nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/B5F591C0FCFBD006C12585FA0018AD69?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 6. 2019, sp. zn. 6 T 143/2016, byl obviněný P. B. uznán vinným pod bodem I. výroku o vině přečinem zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku. Současně byl obviněný uznán vinným zločinem podplacení podle § 332 odst. 1, 2 písm. b) tr. zákoníku, účinného do 31. 1. 2019, (*obvodnímu soudu lze vytknout, že namísto „podplacení“ označil zločin pojmem „podplácení“, stejně tak učinil i soud odvolací a obviněný v dovolání*). Pod bodem III. výroku o vině byl obviněný odsouzen za přečin zpronevěry podle § 206 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Za tyto trestné činy uložil obvodní soud obviněnému souhrnný trest odnětí svobody v trvání dvou let, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání pěti let. Poškozené Sdružení rodičů ZŠ XY soud odkázal s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Stejným rozsudkem bylo rozhodnuto o vině a trestu spoluobviněného S. Š., jehož jednání bylo popsáno pod bodem II. výroku o vině.

Proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 21. 6. 2019, sp. zn. 6 T 143/2016, podal obviněný P. B. odvolání, které Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 6. 11. 2019 zamítl usnesením podle § 256 tr. řádu pod sp. zn. 7 To 393/2019.

Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl.

Skutková zjištění:

Pod bodem I. výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně se obviněný P. B. dopustil zjednodušeně uvedeno tím, že společně se svědkem a ředitelem obchodní společnosti B., P. M., nar. XY, v blíže nezjištěné době, nejpozději do 29. 6. 2010, kdy končila lhůta pro odevzdání cenových nabídek na veřejnou zakázku malého rozsahu „Výměna zdravotně technické instalace (voda, kanalizace) v bytových objektech XY a XY“, v úmyslu opatřit výhodu pro společnost B., na jejímž vedení se podílel, spočívající v tom, že B., se stane subdodavatelem při realizaci uvedené veřejné zakázky, jejímž vítězem se měla podle představ obviněného stát obchodní společnost TIPO-STAV, s. r. o., nejprve získali od S. Š., vedoucího odboru stavebních oprav, který zajišťoval průběh zadávacího řízení na předmětnou veřejnou zakázku, podklady a informace nezbytné pro vyhotovení nabídek soutěžitelů, poté mimo jiné podle pokynů S. Š. zajistili vypracování cenových nabídek dodavatelů S. E. P. Servis, s. r. o., AGORA 21, s. r. o., SAFA-JIČÍN, s. r. o., Stavo Real ENERGY, s. r. o., a TIPO-STAV, s. r. o., tak, aby nejvýhodnější nabídku podala obchodní společnost TIPO-STAV, s. r. o., jež také nakonec získala tuto veřejnou zakázku, přičemž S. Š. za jeho podíl na shora uvedeném jednání obviněný P. B. slíbil finanční odměnu ve výši 212 000 Kč.

Přečin zpronevěry, jímž byl obviněný P. B. uznán vinným pod bodem III. výroku o vině rozsudku obvodního soudu, spočíval v podstatě v tom, že v období od 4. 7. 2016 do 4. 11. 2016 jako předseda Sdružení rodičů ZŠ XY, na základě plné moci vybral v 17 případech z bankovního účtu tohoto sdružení č. XY celkem 165 900 Kč,

kteřé použil pro vlastní potřebu, čímž vznikla Sdružení rodičů ZŠ XY, ve stejné výši škoda, tyto neoprávněně získané peněžní prostředky obviněný vrátil poškozené až dne 18. 5. 2018.

Z odůvodnění:

Je nutné souhlasit se soudem prvního stupně, který zcela příleřavě odkázal na soudní praxi prezentovaný právní názor, že veřejnou zakázkou ve smyslu § 256 tr. zákoníku se rozumí i zakázka malého rozsahu přesto, že veřejný zadavatel není povinen ji zadávat podle zákona o veřejných zakázkách (resp. nyní zákona o zadávání veřejných zakázek).

Podstatou jednoho stíhaného skutku obviněného P. B. bylo ovlivňování průběhu zadávacího řízení proti zákonným pravidlům v součinnosti s úřední osobou – spoluobviněným S. Š. tak, aby předem určený dodavatel získal veřejnou zakázku a mohl čerpat veřejné prostředky, přičemž S. Š. se takové manipulace s veřejnou zakázkou dopouštěl se zjištěným motivem, neboť obviněný P. B. mu slíbil finanční odměnu za dosažení předem stanoveného cíle. Z důvodu jednoty skutku, jímž došlo k naplnění skutkových podstat dvou trestných činů, nebylo vhodné, resp. ani možné vyčlenit okolnosti charakterizující trestný čin podplacení do samostatné části výroku o vině, tím spíše, že nebylo naprosto přesně zjištěno kdy a v jakém přesně místě byl vysloven příslib předání finanční odměny obviněným P. B. spoluobviněnému S. Š. jako úřední osobě, který se od počátku současně podílel na zmanipulování zadávacího řízení. Současně nebylo pochyb o tom, že zjištěná částka 212 000 Kč byla úřední osobě přislíbena nejpozději do 29. 6. 2010, kdy měly být odevzdány cenové nabídky zadavateli veřejné zakázky, a to v rámci některého z četných kontaktů mezi oběma spoluobviněnými (srov. tabulka na č. I. 336 tr. spisu, z níž vyplývá, že spoluobviněnému S. Š. v postavení úřední osoby obviněný P. B. hodlal uhradit v souvislosti s veřejnou zakázkou „Výměna zdravotně technické instalace (voda, kanalizace) v bytových objektech XY a XY“ celkem 212 000 Kč). Lze doplnit, že z alternativ jednáni uvedených v § 332 odst. 1 tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019 slib úplatku představoval tu, u níž se zpravidla předpokládá nižší stupeň konkrétnosti jejího vyjádření oproti nabídnutí nebo poskytnutí úplatku (srov. Šámal P. a kol. Trestní zákoník II. § 140 až 421. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, str. 3168). Ve vztahu k popisovaným okolnostem významným pro naplnění znaků zločinu podplacení považuje Nejvyšší soud za dostatečnou individualizaci tohoto skutku tak, jak je uveden pod bodem I. výroku o vině odsuzujícího rozsudku, právě s ohledem na způsob spáchání tohoto zločinu, který byl úzce navázán na zmanipulování zadávacího řízení, přičemž ke slibu úplatku úřední osobě došlo právě v souvislosti s posuzovanou veřejnou zakázkou jako k odměně za součinnost vedenou k dosažení předem dohodnutého záměru obou spoluobviněných. Nejvyšší soud musí znovu připomenout již vyslovený závěr o hmotněprávním posouzení tohoto skutku, jímž obviněný P. B. spáchal v jednočinném souběhu (různorodém) dva trestné činy. V důsledku toho byl zcela adekvátní procesní postup orgánů činných v přípravném řízení, pokud obviněného upozornily na to, že skutkem, pro který bylo proti němu zahájeno trestní stíhání, byla naplněna nejen skutková podstata přečinu podle § 256 odst. 1 tr. zákoníku, který v něm byl spatřován od počátku, ale právě vzhledem k objasnění slibu úplatku, bylo třeba skutek právně

posoudit též jako zločin podle § 332 odst. 1 (alinea 1), 2 písm. b) tr. zákoníku ve znění účinném do 31. 1. 2019. V situaci, kdy šlo právě o jednočinný souběh těchto dvou skutkových podstat, nebylo v souladu s § 160 odst. 6 tr. řádu možné zvolit jiný způsob, než upozornit obviněného na další právní kvalifikaci, kterou tentýž skutek naplňoval (srov. úřední záznam na č. l. 1714 tr. spisu).

K § 257 trestního zákoníku

8. Usnesení NS ze dne 29. 04. 2020 sp. zn. 5 Tdo 319/2020

https://nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/208A7C8F49F03EE8C12585C1003A0F0D?openDocument&Highlight=0,null

Rozhodnutí:

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 28. 5. 2019, sp. zn. 58 T 95/2018, byla obviněná obchodní společnost P., IČ: XY, se sídlem XY (dále jen jako „P.“), uznána vinnou zločinem pletich při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. b), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku. Za tento trestný čin jí byl uložen peněžitý trest ve výměře 400 denních sazeb po 10 000 Kč, tedy v celkové výši 4 000 000 Kč. Dále byl obviněné obchodní společnosti P. uložen trest zákazu plnění veřejných zakázek a účasti na veřejné soutěži na 3 roky.

Proti uvedenému rozsudku podala obviněná obchodní společnost P. a státní zástupce odvolání, o nichž rozhodl Městský soud v Praze ve veřejném zasedání konaném dne 2. 10. 2019 rozsudkem, sp. zn. 8 To 299/2019, tak, že napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu a znovu rozhodl tak, že obviněnou uznal znovu vinnou tímž trestným činem a uložil jí za něj peněžitý trest ve výměře 500 denních sazeb po 10 000 Kč, tedy v celkové výši 5 000 000 Kč. Dále byl obviněné obchodní společnosti P. uložen trest zákazu činnosti účastnit se zadávacích řízení ve veřejných zakázkách a uzavírat smlouvy ve veřejných zakázkách na 3 roky. Odvolání obviněné právnické osoby P. podle § 256 tr. řádu zamítl.

Nejvyšší soud dovolání obviněné obchodní společnosti odmítl.

Skutková zjištění:

V období od 2. 2. 2017 do 21. 3. 2017 v XY v sídle obviněné právnické osoby, případně i na jiných místech, v souvislosti se zadáním veřejných zakázek v otevřeném řízení podle § 27 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v tehdy účinném znění, J. M., nar. XY, jako jediný jednatel obviněné právnické osoby, která podala řádně a včas nabídku do těchto veřejných zakázek, opakovaně kontaktoval svědka T. Z., nar. XY, IČ: XY, který byl dalším uchazečem v uvedených veřejných zakázkách, s žádostmi o odstoupení z účasti v uvedených zadávacích řízeních. Konkrétně dne 2. 2. 2017 za toto odstoupení nabídl navýšení stávající odměny vyplacené mu za provádění revizí zařízení SANIJET v období následujících 5 let. Dále dne 7. 2. 2017 mu nabídl budoucí spolupráci podloženou blíže neurčenou formou smluvního vztahu, v němž měl T. Z. figurovat jako zástupce obžalované

právnícké osoby v projektech týkajících se Armády České republiky, za kterou mu byla přislíbena odměna formou provizí ze zisku z těchto zakázek. Jednatel obviněné J. M. činil vše s úmyslem dosáhnout výběru nabídek obviněné právnické osoby ve shora uvedených zadávacích řízeních jako nejvhodnějších, a opatřit tak obviněné právnické osobě prospěch ve výši nejméně 4 727 459 Kč.

Z odůvodnění:

Obviněná především ve svém dovolání při uplatnění svých námitek vycházela ze zcela jiného než soudy nižších stupňů zjištěného skutkového stavu. Činila tak na podkladě odlišného hodnocení provedených důkazů, které hodnotila izolovaně a nikoliv ve vzájemných souvislostech, jak to učinily soudy nižších stupňů. Dovolávala se tak případné aplikace hmotného práva na jí prezentovanou verzi skutkového děje, ač se soudy prvního i druhého stupně přiklonily k verzi jiné, kterou ve svých rozhodnutích přesvědčivě zdůvodnily. Navíc se shodnými námitkami se řádně vypořádal jak soud prvního stupně, tak i odvolací soud, neboť byly též součástí obhajoby obviněné a obsahem podaného odvolání.

Dokazování je ovládáno zásadami jeho se týkajícími, a to zásadou vyhledávací, bezprostřednosti a ústnosti, volného hodnocení důkazů a presumpcí nevinu. Hodnotit důkazy tak může jen ten soud, který je také v souladu s principem bezprostřednosti a ústnosti provedl, protože jen díky tomu může konkrétní důkazní prostředek vyhodnotit a získat z něj relevantní poznatky.

Důvodem, proč podle obviněné neměl být naplněn jednáním jejího jednatele objekt sledovaného trestného činu, měla být nezpůsobilost ovlivňované osoby, T. Z., řádně se účastnit veřejných zakázek, protože k tomu nedisponovala potřebnými předpoklady. Ani to ovšem není samo o sobě důvodem nemožnosti naplnit znaky uvedeného trestného činu, neboť takovou podmínku ve vztahu k dalšímu soutěžiteli trestní zákoník v uvedeném ustanovení § 257 odst. 1 tr. zákoníku nestanoví. Rozhodné je, zda pachatel (v daném případě fyzická osoba, jejíž jednání se přičítá právnické osobě podle § 8 odst. 1 a 2 ZTOPO) se v projednávané variantě dopustí pletich v souvislosti se zadáním veřejné zakázky tím, že jinému nabídne majetkový prospěch za to, že se zdrží účasti v zadávacím řízení, a zda jsou jednání a další objektivně-deskriptivní i normativní znaky této skutkové podstaty kryty úmyslným zaviněním. V daném případě bylo dokazováním provedeným před soudy nižších stupňů jednoznačně prokázáno, že jednatel obviněné v jejím zájmu nabídl majetkový prospěch svědku T. Z., aby se vzdal účasti na předmětných veřejných zakázkách, z čehož by obviněná profitovala tím, že by se zbavila konkurenta ucházejícího se o tutéž veřejnou zakázku a že by jako vítěz pak měla z takové veřejné zakázky zisk. Byť by se později ukázalo, že by ovlivňovaný uchazeč o veřejnou zakázku byl se svou nabídkou stejně neúspěšný či by dokonce jeho nabídka byla vyřazena z formálních důvodů pro nesplnění zákonných požadavků nebo požadavků zadavatele, přesto by bylo možno dopustit se trestného činu pletich při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži, a to i dokonatého. Právě ve sledované variantě postihující korupci při zadání veřejné zakázky (nebo v souvislosti s veřejnou soutěží) jde ve své podstatě o tzv. předčasně dokonatý trestný čin, protože k ovlivnění zadání veřejné zakázky (resp. veřejné soutěže) vůbec nemusí dojít,

dokonce se ani nežadá, aby tzv. aktivním úplatkářstvím pachatel přiměl jiného (ovlivňovaného uchazeče o veřejnou zakázku) zdržet se účasti v zadávacím řízení (nebo veřejné soutěži), neboť postačí pouhé nabídnutí či slíbení úplatku se záměrem přimět jiného zdržet se takové účasti, aniž by bylo třeba, aby taková nabídka či slib byly druhou stranou akceptovány. Pachateli se tak ani nemusí podařit přesvědčit uchazeče o veřejnou zakázku k rozhodnutí zdržet se takové účasti, nežádá se ani, aby ovlivňovaný uchazeč se skutečně vzdal účasti na veřejné zakázce. Obviněná přitom jednoznačně nabídla ovlivňovanému uchazeči o veřejnou zakázku T. Z. majetkový prospěch v podobě navýšení odměny vyplácené mu za provádění revizí zařízení SANIJET v následujících pěti letech a též budoucí další spolupráci a provize ze zisku u dalších projektů. K jeho poskytnutí též vůbec nemusí dojít, protože pro naplnění uvedené varianty skutkové podstaty daného trestného činu postačí i pouhé nabídnutí takového prospěchu, tj. návrh na jeho budoucí poskytnutí.

Judikatura Ústavního soudu

K § 331 trestního zákoníku

1. Usnesení Ústavního soudu ze dne 08. 01. 2020 sp. zn. II. ÚS 4126/19

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=2-4126-19_1

Rozhodnutí:

Ústavnímu soudu byla doručena ústavní stížnost podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy a ustanovení § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu. Stěžovatel se takto domáhá zrušení usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Olomouci ze dne 17. 10. 2019, č. j. 2 VZV 7/2017-1412, a usnesení Policie České republiky, Národní protidrogové centrály služby kriminální policie a vyšetřování ze dne 4. 6. 2019, č. j. NPC-1206-2476/TČ-2016-2298SV, neboť má za to, že jimi bylo porušeno jeho právo na soudní ochranu a spravedlivý proces podle čl. 36 odst. 1 a násl. Listiny, čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a čl. 14 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech. Dále jimi bylo porušeno jeho právo na osobní svobodu a bezpečnost tím, že trestní stíhání může být vedeno jen za dodržení zákonných podmínek (zde stěžovatel odkazuje zejména na čl. 8 Listiny, na čl. 5 a čl. 7 Úmluvy a na čl. 15 Paktu). Podle stěžovatelova názoru byl rovněž porušen princip vázanosti státní moci zákonem podle čl. 2 odst. 2 Listiny a podle čl. 2 odst. 3 Ústavy.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Ústavní soud vychází z toho, že stěžovatel je povinen uplatnit před podáním ústavní stížnosti všechny procesní prostředky, které k ochraně jeho práva v daném případě zákon poskytuje, včetně výkonu oprávnění státního zástupce nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení [srov. např. nález ze dne 2. 3. 2015 sp. zn. I. ÚS 1565/14 (N 51/76 SbNU 691), popř. usnesení ze dne 15. 3. 2016 sp. zn. III. ÚS 3843/15]. Takový procesní prostředek uplatněn nebyl, resp. stěžovatel nedoložil opak a ani šíře petitu ústavní stížnosti jeho využití neodpovídá.

Ústavní soud dodává, že ačkoliv se ze shora uvedených důvodů nemohl věcně vyjadřovat k námitkám stěžovatele, připomíná svoji recentní judikaturu, podle níž v průběhu běžícího trestního stíhání věcně nepřezkoumává eventuální namítanou podjatost státních zástupců, neboť opačný postup by odporoval principu subsidiarity ústavní stížnosti [srov. k tomu blíže usnesení sp. zn. II. ÚS 3794/19 ze dne 6. 12. 2019].

2. Usnesení Ústavního soudu ze dne 09. 01. 2020 sp. zn. IV. ÚS 2908/18

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=4-2908-18_1

Rozhodnutí:

Ústavní stížností, jež byla Ústavnímu soudu doručena dne 27. 8. 2018, se stěžovatel domáhá zrušení usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. června 2018 č. j. 5 Tdo 442/2018-52 a usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 17. července 2017 č. j. 4 To 43/2016-694 z důvodu tvrzeného porušení jeho základního práva na soudní ochranu podle čl. 36, čl. 37 odst. 3 a čl. 38 odst. 1 Listiny, jakož i čl. 1 a 4 Ústavy.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 14. 10. 2015 č. j. 2 T 99/2012-618 byl stěžovatel uznán vinným zjednodušeně řečeno tím, že dne 3. 5. 2011 v Teplicích, jakožto příslušník Policie České republiky zařazený na Územním odboru Teplice, Oddělení hospodářské kriminality, který byl v rámci dožádání Územního odboru Příbram, Služby kriminální policie a vyšetřování, oddělení hospodářské kriminality, vedeného pod č. j. KRPS-21062/TČ-2011-011181 pověřen výslechem Š. S., v rozporu s § 11 písm. a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a v rozporu s § 45 odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb. inicioval s Š. S. setkání před zimním stadionem v Teplicích, kde jí v jejím vozidle sdělil, že je na ni podáno trestní oznámení a že je ve velkém průšvih, ale že za částku ve výši 25 000 Kč jí ukáže policejní spis, ve kterém na ni, jako na zástupce realitní společnosti Balticflora Company s.r.o., podal trestní oznámení i V. W. ve věci prodeje jeho nemovitosti v obci V., okres Příbram, a poté jí ve vozidle tento spis skutečně předložil k nahlédnutí s tím, aby se do písemností podívala a sdělil jí, že se ještě v ten den udělá její výslech s tím, že by "mohlo se to smáznout ze stolu", přičemž Š. S. mu sdělila, že mu peníze nedá, protože se trestného činu nedopustila a peníze u sebe ani nemá, načež ji v budově Policie České republiky, Územního odboru Teplice, Služby kriminální policie a vyšetřování téhož dne v odpolední době v rámci výkonu služby skutečně vyslechl na úřední záznam o podaném vysvětlení podle § 158 odst. 5 tr. řádu pod č. j. KRPU-34960-3/Č-2011-040981.

Podle okresního soudu tak stěžovatel v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu pro sebe žádal úplatek a takový čin spáchal jako úřední osoba a dále jako úřední osoba v úmyslu opatřit sobě neoprávněný prospěch vykonával svou pravomoc způsobem odporujícím jinému právnímu předpisu. Tím spáchal zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku, ve znění zákona č. 330/2011 Sb., účinného do 30. 11. 2011, a přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku. Za toto jednání byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody na 3 roky. Výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu 4 roků. Stěžovateli byl uložen také peněžitý trest ve výměře dvaceti pěti denních sazeb, z nichž každá činí 1 000 Kč. Pro případ, že by ve stanovené lhůtě nebyl peněžitý trest vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody na 3 měsíce. Dále byl stěžovateli uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu práce ve všech vojensky organizovaných sborech, ve státní správě a samosprávě na 4 roky.

Uplatněné námitky odpovídají obhajobě stěžovatele v řízení před okresním soudem, jakož i argumentaci obsažené v odvolání a dovolání, protože se jimi již zabývaly všechny obecné soudy rozhodující v dané trestní věci. Ústavní soud považuje za přílehlavé hodnocení Nejvyššího soudu, podle něhož okresní soud sice založil závěr o vině toliko na jediném přímém důkazu, a to na výpovědi uvedené svědkyně, vedle něj však vycházel také z celé řady nepřímých důkazů. Uvedené důkazy následně hodnotil a logicky a přesvědčivě vysvětlil důvody, pro které považoval uvedenou výpověď za věrohodnou. Obecným soudům nelze vytknout, že by provedly jednostranné dokazování v neprospěch stěžovatele. V hlavním líčení byly provedeny rovněž důkazy, které navrhl a použil k prosazení své obhajoby. Pozornost byla věnována i prověření jeho teze, že předmětné trestné stíhání bylo vyvoláno záměrně ve snaze o "kriminalizaci" jeho osoby a že do tohoto "komplotu" se kromě jeho kolegů či nadřízených měla zapojit právě svědkyně Š. S. svým nepravdivým tvrzením o požadovaném úplatku. Tato teze přitom nebyla prokázána. Nutno také poukázat na to, že krajský soud, vědom si značného významu výpovědi svědkyně pro závěr o vině stěžovatele, provedl její opakovaný výslech za účelem posouzení věrohodnosti výpovědi. Jeho hodnocení se tak neopírá jen o názor okresního soudu, ale i o výsledky vlastního poznání.

Ústavní soud se ztotožnil i se závěrem Nejvyššího soudu, že mezi skutkovými zjištěními okresního soudu a krajského soudu a obsahem provedeného dokazování není dán extrémní rozpor, jenž by měl za následek nesprávné právní posouzení věci. Z rozsudku okresního soudu se podávají důvody, pro které byla odmítnuta obhajoba stěžovatele, jakož i celkový obraz všech skutkových okolností, jak vyplynuly z nepřímých důkazů, které logicky navazovaly na tvrzení svědkyně. Ani Ústavní soud proto nemůže napadeným rozhodnutím vykynout, že by byly založeny na takovém skutkovém či právním posouzení, jež by neodpovídalo požadavkům plynoucím z ústavních záruk spravedlivého procesu. Napadenými rozhodnutími nebylo porušeno základní právo stěžovatele na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny, ani jiné jeho ústavně zaručené základní právo nebo svoboda. V podrobnostech postačí odkázat na relevantní části odůvodnění těchto rozhodnutí, jakož i odůvodnění rozsudku okresního soudu.

3. Usnesení Ústavního soudu ze dne 23. 01. 2020 sp. zn. II. ÚS 2950/19

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=2-2950-19_1

Rozhodnutí:

Ústavnímu soudu byl doručen návrh na zahájení řízení o ústavní stížnosti ve smyslu § 72 zákona o Ústavním soudu. Stěžovatel navrhuje zrušení v záhlaví citovaného usnesení Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu SKPV, expozitury Ústí nad Labem, 3. oddělení a Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 2, neboť má za to, že tato rozhodnutí jsou v rozporu s jeho ústavně garantovanými právy podle čl. 2 odst. 2, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny, jakož i podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Z obsahu ústavní stížnosti, napadených rozhodnutí a dalších přiložených listin Ústavní soud zjistil, že stěžovatel (povoláním lékař) je trestně stíhán pro podezření ze spáchání trestného činu přijetí úplatku již od roku 2017. Stěžovatel od samého počátku rozporuje důvodnost trestního stíhání, procesní postup dotčených orgánů činných v trestním řízení, jejich skutková zjištění a právní závěry a namítá, že v mezidobí došlo k promlčení trestní odpovědnosti stěžovatele za přečin přijetí úplatku. Nyní posuzovaná ústavní stížnost směřuje proti v záhlaví citovanému usnesení policejního orgánu, kterým bylo (znovu) zahájeno trestní stíhání stěžovatele pro podezření ze spáchání přečinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, alinea 1, 2 trestního zákoníku. Předmětné trestné činnosti se měl – stručně řečeno – dopouštět v období od září 2010 do července 2012 tím, že za účelem získání finančního prospěchu předpisoval pacientům určitý typ a značku léčiv, za což nejméně v pěti případech přijal od tam specifikovaných osob úplatky v celkové výši alespoň 76 850 Kč. Proti usnesení policejního orgánu podal stěžovatel stížnost k obvodnímu státnímu zastupitelství, jež o ní rozhodlo v záhlaví citovaným usnesením tak, že ji jako nedůvodnou zamítlo. Obvodní státní zastupitelství se v odůvodnění napadeného usnesení nejprve podrobně zabývalo námitkou stěžovatele, že na základě shromážděných důkazů nelze dospět k závěru o důvodnosti jeho trestního stíhání. Následně se zabývalo stěžovatelovou námitkou, že nebyl-li požádán o podání vysvětlení podle § 158 odst. 6 tr. řádu, policejní orgán nebyl oprávněn zahájit jeho trestní stíhání podle § 160 odst. 1 tr. řádu. Zvláštní pozornost byla věnována námitce stěžovatele, že a) v mezidobí došlo k promlčení jeho trestní odpovědnosti za výše popsané skutky a b) první usnesení policejního orgánu o zahájení trestního stíhání stěžovatele ze dne 13. 4. 2017, které bylo zrušeno dozorcím státním zástupcem pro formální (písařské) vady, nebylo způsobilé přerušit běh promlčecí doby. Jelikož žádná z námitek stěžovatele nebyla shledána důvodnou, obvodní státní zastupitelstvo stěžovatelovu stížnost zamítlo. Ve věci nebyl stěžovatelem podán podnět k výkonu dohledu nadřízeného státního zastupitelství nad postupem obvodního státního zastupitelství podle § 12d odst. 1 zákona č. 283/1993 Sb.

V ústavní stížnosti stěžovatel popisuje dosavadní průběh řízení a znovu opakuje své námitky vztahující se k otázce promlčení. Dle stěžovatele bylo první usnesení policejního orgánu z roku 2017 vadné, nicotné a vydané ultra vires, pročež nemohlo vést k přerušení běhu promlčecí doby; ta tudíž dle jeho názoru uplynula později v roce 2017. Poukazuje na to, že v bodě č. 112 usnesení o zahájení trestního stíhání byla uvedena jména jiných lékařů, nikoli stěžovatele, na čemž nic nemůže změnit ani skutečnost, že uvedený bod usnesení byl nadepsán stěžovatelovým jménem. Nejednalo se tudíž pouze o chybu písařskou (jak v současnosti i minulosti tvrdilo státní zastupitelství), ale o zcela zásadní pochybení, v důsledku kterého v roce 2017 nedošlo k zahájení trestního stíhání proti stěžovateli a potažmo tedy nedošlo ani k přerušení běhu promlčecí doby. Kromě toho stěžovatel namítá rozličná procesní pochybení orgánů činných v trestním řízení a jejich liknavost. Navrhuje proto, aby

Ústavní soud zrušil napadené rozhodnutí pro rozpor s čl. 2 odst. 2, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.

Ústavní stížnost je nicméně nepřipustná. Podle § 75 odst. 1 zákona o Ústavním soudu je ústavní stížnost nepřipustná, jestliže stěžovatel nevyčerpal všechny procesní prostředky, které mu zákon k ochraně jeho práva poskytuje (§ 72 odst. 3 zákona o Ústavním soudu); to platí i pro mimořádný opravný prostředek, který orgán, jenž o něm rozhoduje, může odmítnout jako nepřipustný z důvodů závisejících na jeho uvážení (§ 72 odst. 4 zákona o Ústavním soudu). V daném případě tyto prostředky vyčerpany nebyly, neboť stěžovatel nepodal k Městskému státnímu zastupitelství v Praze, které je nejbližším nadřízeným státním zastupitelstvím obvodního státního zastupitelství, podnět k výkonu dohledu podle § 12d odst. 1 zákona o státním zastupitelství.

4. Usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 02. 2020 sp. zn. I. ÚS 3307/19

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=1-3307-19_1

Rozhodnutí:

V ústavní stížnosti, doručené Ústavnímu soudu dne 11. 10. 2019, stěžovatelka podle § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu navrhovala zrušení usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 7. 2019 sp. zn. 10 To 66/2019 a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 10. 5. 2019 sp. zn. 4 T 42/2016. Podle tvrzení stěžovatelky byla napadenými rozhodnutími porušena její ústavně zaručená základní práva, a to právo na spravedlivý proces a soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a právo na zákonného soudce podle čl. 38 odst. 1 Listiny. Stěžovatelka rovněž žádala Ústavní soud o přednostní projednání z důvodu naléhavosti věci ve smyslu § 39 zákona o Ústavním soudu.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

V rámci zahájeného trestního řízení, byla na 17 obžalovaných (9 fyzických a 8 právnických osob) podána státním zástupcem Vrchního státního zastupitelství v Praze u Krajského soudu v Praze obžaloba pro jednání, ve kterých jsou spatřovány zločiny přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea 1, odst. 4 písm. b) tr. zákoníku a podle § 331 odst. 1, odst. 4 písm. a) tr. zákoníku, podplacení podle § 332 odst. 1 alinea 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zákoníku, pletichy při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži podle § 257 odst. 1 písm. d), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a při veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), b), c), odst. 3 tr. zákoníku, poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, odst. 5 tr. zákoníku a zjednání výhody při zadávání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, a další trestné činy, jichž se měli obžalovaní případně též v různých stádiích dokonání i různými formami trestné součinnosti dopustit

jednáním konkretizovaným v obžalobě, založené na číslech listů 22431 až 22488 ve svazku číslo 101 trestního spisu.

Dne 10. 5. 2019 vynesla stěžovatelka námitku podjatosti přisedících JUDr. Zdeňka Morávka a Gabriely Nardelli i náhradní přisedící Anny Kristlové, ke které se připojili obžalovaní X2, K. K., P. K., D. R., M. H., M. J., P. P., J. A., L. N. a P. D. Důvody pro vyloučení přisedících stěžovatelka spatřovala především ve způsobu ustavení senátu, který věc projednává. Krajský soud usnesením, napadeným ústavní stížností, rozhodl tak, že přisedící JUDr. Zdeněk Morávek a Gabriela Nardelli nejsou vyloučeni z projednávání věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 4 T 42/2016, neboť pro takové vyloučení nebyly shledány žádné zákonné důvody. O podjatosti Anny Kristlové krajský soud nerozhodoval s odůvodněním, že podjatost náhradní přisedící nelze v této fázi namítat, neboť se na rozhodování nikterak nepodílí.

Proti rozhodnutí krajského soudu podali stížnost obžalovaní K. K., P. K., D. R., M. H., P. P., J. A. a stěžovatelka. Vrchní soud v Praze shledal argumentaci soudu prvního stupně správnou a přílehavou a jeho závěry plně opodstatněnými a zákonnými. V postupu krajského soudu nezjistil žádných pochybení a všechny podané stížnosti jako nedůvodné podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl.

Stěžovatelka uplatnila ústavní stížnost v situaci, kdy předmětné řízení nebylo dosud skončeno a v dané věci nejsou splněny ani výjimečné předpoklady přijetí ústavní stížnosti vymezené v § 75 odst. 2 zákona o Ústavním soudu. Ústavní soud pro úplnost zdůrazňuje, že toto rozhodnutí stěžovatelku nijak nepoškozuje. Bude-li mít přesto v dalším průběhu řízení za to, že pro ni nepříznivé pravomocné meritorní rozhodnutí bylo vydáno podjatými přisedícími, nic jí nebude bránit v tom, aby proti takovému rozhodnutí podala novou ústavní stížnost.

5. Usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 02. 2020 sp. zn. IV. ÚS 3892/19

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=4-3892-19_1

Rozhodnutí:

Ústavní stížností napadeným usnesením Městského soudu v Praze bylo rozhodnuto o ponechání stěžovatele ve vazbě z důvodu podle § 67 písm. a) tr. řádu (vazba útěková). Soud dále rozhodl, že nepřijímá záruku dětí stěžovatele, ani písemný slib stěžovatele, zamítá návrh stěžovatele na propuštění z vazby na svobodu za současného uložení předběžného opatření zákazu vycestování do zahraničí, zamítá návrh stěžovatele na nahrazení vazby dohledem probačního úředníka a nepřijímá nabídnutou peněžitou záruku. Stěžovatel tvrdí, že napadenými usneseními bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces dle čl. 36 odst. 1 Listiny, právo na osobní svobodu dle čl. 8 odst. 1 Listiny, jakož i právo na svobodu pohybu a pobytu dle článku 14 odst. 1 a odst. 2 Listiny. Stěžovatel tvrdí, že soud nerozhodl o jeho žádosti o propuštění z vazby ve smyslu § 71a tr. řádu, avšak rozhodl v rámci periodického přezkoumávání důvodů vazby, aniž by jakkoli vysvětlil, proč k takovému postupu přistoupil. Podle stěžovatele tak oba soudu upřely stěžovateli spravedlnost tím, že jeho věc (žádost o propuštění z vazby) vůbec neprojednaly. Stěžovatel dále namítá

nedostatečné odůvodnění rozhodnutí o ponechání ve vazbě, přičemž absence řádného odůvodnění představuje porušení ústavního principu zákazu libovůle a ve svém důsledku porušení čl. 36 odst. 1 Listiny. Soudy v obecné rovině popisují hrozbu uložení vysokého trestu, aniž by jakkoli tuto hrozbu odůvodnily skutkovými okolnostmi, nepřipustně odkazují na předchozí rozhodnutí o vazbě stěžovatele.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Ústavní soud dále připomíná, že do rozhodnutí obecných soudů ve vazebních věcech je oprávněn zasáhnout jen tehdy, není-li rozhodnutí obecného soudu o vazbě podloženo zákonným důvodem (čl. 8 odst. 2 a 5 Listiny) buď vůbec, nebo jestliže tvrzené a nedostatečně zjištěné důvody vazby jsou v extrémním rozporu s principy plynoucími z ústavního pořádku [srov. např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 137/2000 ze dne 20. 11. 2000 (N 174/20 SbNU 235), sp. zn. III. ÚS 121/02 ze dne 6. 6. 2002 (N 68/26 SbNU 203), sp. zn. III. ÚS 1926/10 ze dne 24. 8. 2010 (N 169/58 SbNU 469) či sp. zn. II. ÚS 2086/14 ze dne 16. 9. 2014 (N 170/74 SbNU 469)].

Ústavní soud po přezkoumání napadených rozhodnutí dospěl k závěru, že obecné soudy požadavkům kladeným na rozhodnutí ve vazebních věcech dostaly a zbavení osobní svobody stěžovatele (setrvání ve vazbě) tudíž nelze považovat za protiústavní. Lze shrnout, že z odůvodnění vazebních rozhodnutí je zřejmé, že osobní svoboda stěžovatele je omezována na základě zákonných důvodů (útěková vazba), soudy se dostatečně zabývaly okolnostmi důležitými pro další ponechání stěžovatele ve vazbě a zdůvodnily, že vazební důvody jsou naplněny.

6. Usnesení Ústavního soudu ze dne 25. 03. 2020 sp. zn. I. ÚS 605/20

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=1-605-20_1

Rozhodnutí:

Stěžovatelé se domáhají zrušení rozsudku Nejvyššího soudu č. j. 4 Tz 81/2019-3390 ze dne 27. 11. 2019, jímž mělo dojít zejména k porušení čl. 36 odst. 1, čl. 37 odst. 3 a čl. 40 Listiny.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Proti stěžovatelům je u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 40 T 7/2016 vedeno trestní řízení pro zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 3 tr. zákoníku, zvláště závažný zločin přijetí úplatku dle § 331 odst. 2, 4 písm. a) tr. zákoníku spáchané formou spolupachatelství, přečin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě dle § 256 odst. 1 tr. zákoníku, spáchaný formou spolupachatelství a zvláště závažný zločin přijetí úplatku dle § 331 odst. 2, 3 písm. a) tr. zákoníku, též spáchaný

formou spolupachatelství. Spolu se stěžovateli jsou v předmětné trestní věci stíhány další fyzické a právnické osoby. Ve věci byla dne 25. 7. 2016 státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Brně podána obžaloba. Usnesením č. j. 40 T 7/2016-3286 ze dne 8. 8. 2017 Krajský soud v Brně rozhodl v rámci předběžného projednání obžaloby o vrácení věci státnímu zástupci k došetření dle § 188 odst. 1 písm. e) tr. řádu. Krajský soud uvedl, že nebyly zcela uspokojivě objasněny základní skutkové okolnosti, které by relevantně vymezily konkrétní skutky a z jejichž popisu by bylo zřejmé, jaké konkrétní trestněprávně významné jednání je každému z obžalovaných kladeno za vinu. Podaná obžaloba dle názoru krajského soudu trpí takovými vadami, které mu neumožňují projednat věc v hlavním líčení, což v odůvodnění podrobně rozvedl. Proti tomuto rozhodnutí podal státní zástupce stížnost, již Vrchní soud v Olomouci usnesením č. j. 3 To 163/2017-3321 ze dne 30. 8. 2018 zamítl jako nedůvodnou, když se ztotožnil s úvahami soudu prvního stupně. Citované usnesení vrchního soudu napadla ministryně spravedlnosti stížnostmi pro porušení zákona v neprospěch všech obviněných. Stížnostnímu soudu vytkla, že zákon byl porušen v ustanoveních § 147 odst. 1 a § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu a v řízení předcházejícím v ustanovení § 188 odst. 1 písm. e), jakož i § 2 odst. 4 tr. řádu. O stížnosti následně rozhodl Nejvyšší soud v záhlaví označeným rozsudkem, jímž vyslovil, že napadeným usnesením vrchního soudu byl porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 tr. řádu. a § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu a v řízení předcházejícím v ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) tr. řádu, a to ve prospěch všech obviněných.

Akademický výrok, jímž Nejvyšší soud deklaruje svůj názor na výklad objektivního práva, totiž není způsobilý bezprostředně vyvolávat v rovině subjektivních práv konkrétní osoby (účastníka trestního řízení) žádné právní následky (viz výše zmíněné usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 2285/17 ze dne 28. 5. 2019). To platí i v nyní projednávané věci. Ústavní stížností napadený rozsudek Nejvyššího soudu se nijak nedotkl žádného rozhodnutí vydaného předtím obecnými soudy v daném trestním řízení, a to ani v rovině formální (žádné z nich nebylo formálně zrušeno), tak v rovině materiální (právní následky jimi vyvolané nadále trvají). Rozsudek Nejvyššího soudu působí toliko do budoucna a může představovat jen vodítko pro další postup ze strany soudů, nemohl však přímo a bezprostředně zhoršit právní postavení stěžovatelů. V tomto směru je nutno podotknout, že otázka bezvadnosti obžaloby a jejich případných vad se nevyčerpává jen institutem předběžného projednání obžaloby dle § 185 a násl. tr. řádu, tedy možnost nápravy se neomezuje jen na tuto výseč řízení před soudem. Soudy obžalobu posuzují i v dalším průběhu řízení, a to nejen z hlediska formálních kritérií, ale i ve světle dokazování. Případné nedostatky obžaloby tak mohou vyjít najevo i během hlavního líčení (srov. § 221 tr. řádu umožňující soudu vrátit věc státnímu zástupci k došetření). Konečně nelze přehlédnout, že tyto nedostatky se mohou též bezprostředně promítnout do rozhodnutí ve věci samé (kupř. vydáním zprošťujícího rozsudku). Z těchto důvodů není napadený rozsudek Nejvyššího soudu způsobilý zasáhnout do subjektivních práv stěžovatelů či možností jimi vedené obhajoby. Tento závěr odpovídá dosavadní judikatuře Ústavního soudu řešící případy stěžovatelů, kteří se nacházeli ve stejné procesní situaci, tj. kdy Nejvyšší soud svým rozsudkem konstatoval porušení zákona ze strany stížnostního soudu, který pravomocně vrátil

věc k došetření státnímu zástupci (srov. např. usnesení sp. zn. I. ÚS 1284/17 ze dne 16. 5. 2017).

7. Usnesení Ústavního soudu ze dne 14. 04. 2020 sp. zn. III. ÚS 649/20

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=3-649-20_1

Rozhodnutí:

Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy a § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu, se stěžovatel domáhá zrušení usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 19. prosince 2019 sp. zn. 9 To 525/2019 a usnesení Městského soudu v Brně ze dne 28. listopadu 2019 č. j. 70 Nt 1973/2019, 70 Nt 4247/2019 s tvrzením, že jimi byla porušena jeho ústavně zaručená práva podle čl. 2 odst. 2, čl. 8 odst. 1, 2 a 5 a čl. 36 odst. 1 Listiny a čl. 5 odst. 1 písm. c), odst. 3 a 4 a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Usnesením Policie České republiky, Národní centrály proti organizovanému zločinu, Služby kriminální policie a vyšetřování, expozitury Brno ze dne 7. 3. 2019 č. j. NCOZ-9436-694/TČ-2016-417601, bylo zahájeno trestní stíhání stěžovatele pro zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, alinea 1 tr. zákoníku pro zvlášť závažný zločin zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, odst. 2 písm. a), c), odst. 4 téhož zákona a pro zvlášť závažný zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, alinea 1, odst. 4 písm. a), b) téhož zákona, to vše spáchané ve formě spolupachatelství podle § 23 téhož zákona ve prospěch organizované zločinecké skupiny podle § 107 odst. 1 téhož zákona.

Usnesením Městského soudu v Brně ze dne 9. 3. 2019 sp. zn. 70 Nt 3524/2019 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 4. 4. 2019 sp. zn. 9 To 134/2019 byl stěžovatel vzat do vazby z důvodů uvedených v § 67 písm. a), b) a c) tr. řádu. Usnesením městského soudu ze dne 5. června 2019 sp. zn. 70 Nt 1921/2019 ve spojení s usnesením krajského soudu ze dne 27. června 2019 sp. zn. 9 To 259/2019 bylo rozhodnuto o ponechání stěžovatele ve vazbě z důvodů § 67 písm. a) tr. řádu. Ústavní stížnost stěžovatele podanou proti uvedeným rozhodnutím krajského soudu a městského soudu Ústavní soud usnesením ze dne 30. 9. 2019 sp. zn. III. ÚS 2951/19 podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu odmítl jako zjevně neopodstatněnou.

Námítky obsažené v ústavní stížnosti nemohou zpochybnit ústavní konformitu napadených rozhodnutí. Pochybení takového charakteru, které by odůvodňovalo zásah Ústavního soudu ve vazebním řízení, shledáno nebylo. Postup soudů vedoucí k vydání rozhodnutí o ponechání stěžovatele ve vazbě, posuzován ve svém celku, žádné protiústavní nedostatky nevykazuje.

8. Usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 04. 2020 sp. zn. IV. ÚS 706/20

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=4-706-20_1

Rozhodnutí:

Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy a § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, neboť je názoru, že jím došlo k porušení jeho ústavně zaručených základních práv a svobod zakotvených v čl. 36 odst. 1 a čl. 37 odst. 3 Listiny, čl. 96 odst. 1 Ústavy a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Z předložených podkladů se podává, že usnesením Policie České republiky - Útvaru odhalování korupce a finanční kriminality služby kriminální policie a vyšetřování, Expozitura Brno, ze dne 16. 6. 2015 č. j. OKFK-677/TC-2015-252401 bylo podle § 160 odst. 14 tr. řádu zahájeno trestní stíhání stěžovatele (vedle dalších osob) pro spáchání zločinu zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 3 tr. zákoníku spáchaného v jednočinném souběhu se zvláště závažným zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 2, 4 písm. a) tr. zákoníku, formou spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Ve shodě s usnesením o zahájení trestního stíhání podal státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Brně u Krajského soudu v Brně na stěžovatele (vedle dalších obviněných) obžalobu ze dne 25. 7. 2016 č. j. 2 KZV 16/2015-485. Krajský soud následně usnesením ze dne 8. 8. 2017 č. j. 40 T 7/2016-3286 podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. řádu vrátil věc státnímu zástupci k došetření. O stížnosti státního zástupce proti usnesení krajského soudu ze dne 8. 8. 2017 č. j. 40 T 7/2016-3286 rozhodl Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 30. 8. 2018 č. j. 3 To 163/2017-3321 tak, že ji podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl. Proti usnesení vrchního soudu podala ministryně spravedlnosti České republiky podle § 266 odst. 1 tr. řádu v neprospěch stěžovatele (vedle dalších obviněných) stížnost pro porušení zákona, o které rozhodl Nejvyšší soud ústavní stížností napadeným rozsudkem ze dne 27. 11. 2019 č. j. 4 Tz 81/2019-3390 tak, že usnesením vrchního soudu byl porušen zákon v ustanoveních § 147 odst. 1 tr. řádu a § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu a v řízení předcházejícím v ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) tr. řádu, a to ve prospěch stěžovatele (vedle dalších obviněných).

Nejvyššímu soudu je ponechána pravomoc přijmout ve věci akademický výrok za účelem sjednocování judikatury pro futuro (§ 268 odst. 2 tr. řádu). V důsledku uvedeného nálezu byla Nejvyššímu soudu odňata kompetence zhoršit v řízení o stížnosti pro porušení zákona právní situaci obviněného, neboť akademický výrok nemůže sám o sobě právní moc dřívějších rozhodnutí prolomit. Akademický výrok, jímž Nejvyšší soud deklaruje svůj názor na výklad objektivního práva, totiž není způsobilý vyvolávat v rovině subjektivních práv konkrétní osoby (účastníka

původního trestního řízení) žádné právní následky (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2017 sp. zn. I. ÚS 1284/17 a ze dne 28. 5. 2019 sp. zn. II. ÚS 2285/17, veřejně dostupná na <http://nalus.usoud.cz>, stejně jako další rozhodnutí zde citovaná).

To platí i v nyní posuzované věci. Ústavní stížností napadený rozsudek Nejvyššího soudu se nijak nedotkl žádného rozhodnutí vydaného předtím obecnými soudy v daném trestním řízení, a to jak v rovině formální (žádné z nich nebylo formálně zrušeno), tak v rovině materiální (právní následky jimi vyvolané nadále trvají). Rozsudek Nejvyššího soudu působí toliko do budoucna a může představovat jen vodítko pro další postup soudů, nemohl však přímo a bezprostředně zhoršit právní postavení stěžovatele.

9. Usnesení Ústavního soudu ze dne 16. 06. 2020 sp. zn. IV. ÚS 1263/19

K nálezu viz [Zpráva o sledování rozhodnutí Ústavního soudu za období 27.7. - 7.8.2020](#)

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=4-1263-19_2

10. Usnesení Ústavního soudu ze dne 30. 06. 2020 sp. zn. IV. ÚS 1502/19

K nálezu viz [Zpráva o sledování rozhodnutí Ústavního soudu za období 27.7. - 7.8.2020](#)

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=4-1502-19_2

11. Usnesení Ústavního soudu ze dne 28. 07. 2020 sp. zn. IV. ÚS 3236/19

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=4-3236-19_1

Rozhodnutí:

Stěžovatel navrhuje zrušení níže uvedených rozhodnutí, neboť má za to, že jimi byla porušena jeho základní práva vyplývající z čl. 36 odst. 1, odst. 2, čl. 38 odst. 2 a z čl. 39 Listiny. Rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 29. 10. 2015, č.j. 1 T 30/2010-964, byl stěžovatel uznán vinným trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákona a trestným činem zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 158 odst. 1 písm. a) tr. zákona, za což byl odsouzen k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou roků, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti roků. Současně byl zrušen výrok o trestu, který byl stěžovateli uložen rozsudkem Okresního soudu v Teplicích ze dne 12. 3. 2013, č.j. 4 T 2/2011-300, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 25. 5. 2015, č.j. 4 To 237/2013-344, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Stěžovateli byl uložen také peněžitý trest ve výši 400 000 Kč a pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl stanoven náhradní trest odnětí svobody v trvání dvanácti měsíců. Týmž rozsudkem

bylo rozhodnuto také o vině a trestu dalších dvou spoluobviněných. Všem obviněným byla také uložena povinnost, aby společně a nerozdílně uhradili 500 000 Kč na náhradu škody poškozenému, který byl se zbytkem uplatněného nároku na náhradu škody odkázán na řízení ve věcech občanskoprávních. Odvolání stěžovatele zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 29. 11. 2017, č.j. 4 To 181/2016-1052. Dovolání stěžovatele bylo odmítnuto podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. řádu usnesením Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2019, č.j. 6 Tdo 719/2019-1143.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Ústavní soud nesdílí stěžovatelovo přesvědčení o tom, že by napadená rozhodnutí byla překvapivá či nedostatečně odůvodněná. Přestože je stěžovatel jiného názoru, z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že soudy se zabývaly okolnostmi podstatnými pro svá rozhodnutí, jednotlivé důkazy hodnotily jednotlivě, ve vzájemných souvislostech, i v kontextu obhajoby stěžovatele, a odpovídajícím způsobem vyložily, které skutečnosti vzaly za prokázané a proč. Uspokojivě přitom vysvětlily, proč dospěly k právě takovým závěrům, které v otázkách skutkového stavu, viny stěžovatele a právní kvalifikace jeho jednání učinily. Vypořádaly se také s námitkami stěžovatele a své závěry opřely o přílehlavou argumentaci, na kterou lze v podrobnostech odkázat. Důvody, pro které by bylo nezbytné zasáhnout do nezávislého rozhodování obecných soudů a přistoupit ke kasaci stěžovatelem napadených rozhodnutí, Ústavní soud nezjistil a další přehodnocování těchto rozhodnutí pouze na základě nesouhlasné polemiky vedené stěžovatelem tak Ústavnímu soudu vzhledem k výše naznačeným limitům ústavněprávního přezkumu nepřísluší.

12. Usnesení Ústavního soudu ze dne 12. 08. 2020 sp. zn. I. ÚS 2111/20

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=1-2111-20_1

Rozhodnutí:

Ústavnímu soudu byl dne 24. 7. 2020 doručen návrh na zahájení řízení o ústavní stížnosti ve smyslu § 72 zákona o Ústavním soudu prostřednictvím něhož se stěžovatel domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí obecných soudů, a to pro jejich rozpor s čl. 11, čl. 36 a čl. 40 Listiny.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Ústavní stížností napadeným unesením policejního orgánu bylo rozhodnuto dle § 79a tr. řádu tak, že se zajišťuje jako výnos z trestné činnosti finanční hotovost stěžovatele ve výši 1 866 000 Kč, 31.450 EUR, které vydal stěžovatel v rámci domovní prohlídky provedené dne 7. 3. 2019 na adrese B. a 110 000 Kč a 5 053,50 EUR, které byly nalezeny v uzamčeném trezoru, který byl zajištěn v rámci domovní prohlídky provedené dne 7. 3. 2019 v rodinném domě nacházejícím se na adrese P.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel stížnost, která však byla ústavní stížností napadeným usnesením vrchního soudu zamítnuta.

Stěžovatel vytýká orgánům státní moci, že při zjišťování původu zajištěné hotovosti se omezily toliko na jeden zdroj, a to šetření pohybů na bankovních účtech stěžovatele a v usnesení policejního orgánu uvedených společností. Policejní orgán tak nevzal v potaz jinou možnost, jak mohl stěžovatel finanční prostředky legální cestou získat. V průběhu přípravného řízení nebyl stěžovatel k původu zajištěných prostředků řádně vyslechnut. A to až na krátký výslech, který se uskutečnil po zadržení stěžovatele dne 7. 3. 2019, bezprostředně po doručení usnesení o zahájení trestního stíhání, a při kterém byl dotazován toliko na své osobní poměry.

Dále stěžovatel poukázal na to, že v napadeném usnesení jej policejní orgán staví do role pachatele, když uvádí, že "Obviněný I. T. vybíral úplatky...". Policejní orgán tak nezastírá, že je o vině stěžovatele přesvědčen, když nepoužívá formulaci "měl vybírat". Takový postup policie nelze akceptovat, neboť je v rozporu s principem presumpce nevinny.

Stěžovatel vysvětlil v ústavní stížnosti původ zajištěných peněžních prostředků tím, že v minulosti uzavřel tři kupní smlouvy, na jejichž základě prodal historická vozidla panu J. M. a M. Z. Kupní cena za tato vozidla byla zaplacená v hotovosti. To je také důvod, pro který policejní orgán zajistil větší množství finanční hotovosti. Stěžovatel poukázal též na to, že mu nebylo umožněno zaujmout repliku k vyjádření státního zástupce. S uvedenou právní argumentací se podle stěžovatele řádně nevypořádal ani Vrchní soud v Olomouci, když nepřihlédl ke specifickým daných právní úpravou vztahující se k registraci historických vozidel.

Stěžovateli lze dát zapravdu v tom smyslu, že popis jednání, jehož se měl podle policejního orgánu dopustit, není formulován korektně, když v této fázi řízení nebyl použit podmiňovací způsob, nicméně se nejedná o pochybení natolik závažné, že by jím mohlo dojít k zásahu do jeho základních práv a svobod. Ve své podstatě se jedná o pouhou formulační nepřesnost bez přesahu do reálných práv stěžovatele.

Dosavadní procesní úkony orgánů činných v trestním řízení nepředstavují neodčinitelné a nepřiměřené zásahy do základních práv stěžovatelů. Podle názoru Ústavního soudu by o zásah do ústavním pořádkem zaručených základních práv a svobod šlo až tehdy, nebyla-li by splněna podmínka trvání zajištění jen po dobu nezbytně nutnou. Pokud by k zásahu do vlastnického práva docházelo po nepřiměřeně dlouhou dobu, šlo by o neproporcionální zásahy do vlastnického práva stěžovatelů garantovaného čl. 11 odst. 1 Listiny. Ačkoli zákon blíže tuto dobu nestanoví, je podle názoru Ústavního soudu v zásadě třeba přiměřenost délky omezení vlastnického práva posuzovat podobně ke lhůtám, které zákon stanoví pro omezení osobní svobody (srov. § 71 odst. 8 a 9 tr. řádu). Pokud by orgány činné v trestním řízení výrazně překročily tyto lhůty, jednalo by se podle názoru Ústavního soudu již o neproporcionální a tedy neaprobovatelný zásah do vlastnického práva stěžovatelů a Ústavní soud by byl nucen konstatovat jeho porušení. Plynutím času ubývá legitimita omezení základních práv ve prospěch veřejného zájmu na naplnění účelu trestního řízení a zesiluje se potřeba obnovit respekt k základním právům jednotlivce (viz *mutatis mutandis* nálezy sp. zn. IV. ÚS 689/05, N 225/39 SbNU 379).

13. Usnesení Ústavního soudu ze dne 01. 09. 2020 sp. zn. IV. ÚS 2098/20

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=4-2098-20_2

Rozhodnutí:

Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy se stěžovatel domáhá zrušení usnesení Nejvyššího soudu ze dne 21. dubna 2020 č. j. 8 Tdo 369/2020-647, usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. září 2019 sp. zn. 44 To 377/2019 a rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 22. května 2019 č. j. 5 T 57/2018-578 s tvrzením, že jimi došlo k porušení ústavních práv vyplývajících z čl. 36 odst. 1 Listiny.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Z obsahu napadených rozhodnutí se podává, že uvedeným rozsudkem Obvodní soud pro Prahu 8 uznal stěžovatele vinným ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, zvláště závažného zločinu přijetí úplatku podle § 331 odst. 2 a odst. 3 písm. b) tr. zákoníku a přečinu vydírání podle § 175 odst. 1 tr. zákoníku. Těchto trestných činů se stěžovatel dle obvodního soudu dopustil, stručně řečeno, tak, že jako příslušník policejní hlídky spolu s dalším obžalovaným jedním řidiči, u kterého byl zjištěn pozitivní výsledek na test užití omamných a psychotropních látek, sdělili, že za 2 000 Kč by mohl z místa odjet, avšak řidiči se nepodařilo peníze obstatat. V dalším případě zastavili poškozeného chodce, kterého donutili k prohlídce osobních věcí a následně ho po nasednutí do služebního auta pod hrozbou vysoké finanční pokuty donutili vydat jim drženou hotovost 4 000 Kč. V dalších dvou případech řidičům za blíže neustanovené protiprávní jednání uložili peněžitou sankci (500 Kč a 400 Kč), avšak k domnělým přestupcům nevydali pokutový blok a finanční prostředky si ponechali pro svoji potřebu. Za uvedené jednání byl stěžovatel odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let, k peněžitému trestu ve výši 30 000 Kč a k trestu zákazu činnosti, spočívajícím v zákazu výkonu služebního poměru a pracovního poměru v bezpečnostních sborech na dobu sedmi let. Zároveň byla oběma obžalovaným stanovena povinnost uhradit poškozenému 4 000 Kč. K závěru o vině stěžovatele dospěl soud zejména na základě svědeckých výpovědí a videozáznamů jednotlivých činů. Kontroly byly prováděny nezákonným způsobem (s opomíjením řady povinností), přičemž se tak dělo opakovaně. Věrohodnost svědků potvrzují právě videozáznamy a listinné důkazy.

Proti uvedenému rozsudku podal stěžovatel odvolání, které Městský soud v Praze zamítl napadeným usnesením. V jeho odůvodnění se zcela ztotožnil se závěry obvodního soudu. Proti usnesení městského soudu podal stěžovatel dovolání, které Nejvyšší soud odmítl napadeným usnesením. V jeho odůvodnění dospěl k závěru, že rozhodnutí soudů nižších stupňů netrpí tzv. extrémním rozporem. V dané věci bylo provedeno dostatečné množství důkazů, které jednoznačně objasňují skutkový děj.

Námítce stěžovatele, že městský soud a Nejvyšší soud nereagovaly na jím uplatněnou argumentaci, Ústavní soud nemohl přisvědčit. Z odůvodnění jejich rozhodnutí je zřejmé, že se zcela ztotožnily s obsáhlými závěry obvodního soudu (srov. str. 6 a 7 usnesení městského soudu a str. 6 a 7 usnesení Nejvyššího soudu), což je postup ústavně konformní. Stěžovatel byl odsouzen na základě souboru přímých a nepřímých důkazů, které si nikterak významně obsahově neodporovaly (k dílčím nepodstatným rozporům soudy přihlédly a výslovně se s nimi vypořádaly). Soudy důkazy jednotlivě i ve svém souhrnu vyhodnotily logickým a přezkoumatelným způsobem, přičemž upozornily na logickou neudržitelnost jiných skutkových verzí (zejména obhajoby). V tomto směru je nepodstatné, že tzv. skutková věta odsuzujícího rozsudku u některého jednání nevymezuje přesně chování obou obžalovaných. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí obvodního soudu je podíl stěžovatele a druhého obžalovaného buď zřejmý, anebo je nepodstatný, neboť je zřejmé, že oba jednali společně v úplné vzájemné shodě.

14. Usnesení Ústavního soudu ze dne 08. 09. 2020 sp. zn. III. ÚS 2106/20

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=3-2106-20_1

Rozhodnutí:

Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy a § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu se stěžovatel domáhá zrušení usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 12. května 2020 č. j. 5 To 34/2020-8870 a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. dubna 2020 č. j. 10 T 4/2019-8831 s tvrzením, že jimi byla porušena jeho ústavně zaručená práva zakotvená v čl. 8 odst. 1, čl. 14 odst. 1 a 2, čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 3 Listiny.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Z obsahu ústavní stížnosti a připojených listin se podává, že státní zástupce Městského státního zastupitelství v Praze podal dne 12. 3. 2019 Městskému soudu v Praze na stěžovatele obžalobu pro zločin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku ve formě návodu podle § 24 odst. 1 písm. b) téhož zákona, zločin přijetí úplatku podle § 331 odst. 1, odst. 4 písm. b) téhož zákona ve formě organizátorství podle § 24 odst. 1 písm. a) téhož zákona, zločin zasahování do nezávislosti soudu podle § 335 odst. 1, odst. 2 písm. c), odst. 3 písm. a) téhož zákona a přečin nadržování podle § 366 odst. 1 téhož zákona.

Již v průběhu přípravného řízení byl stěžovatel vzat do vazby usnesením Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 15. 3. 2018 sp. zn. 0 Nt 15015/18 ve spojení s usnesením městského soudu ze dne 12. 4. 2018 sp. zn. 8 To 154/2018 z důvodu uvedeného v § 67 písm. a) tr. řádu. Napadeným usnesením městského soudu byla podle § 71a tr. řádu zamítnuta žádost stěžovatele o propuštění z vazby, podle § 72 odst. 1 byl stěžovatel i nadále ponechán ve vazbě z důvodu § 67 písm. a) a současně nebyl

podle § 73 odst. 1 písm. b) přijat písemný slib stěžovatele, podle § 73 odst. 1 písm. d) a contrario byl zamítnut návrh na uložení předběžného opatření v podobě zákazu vycestování do zahraničí, podle § 73 odst. 1 písm. c) a contrario byl zamítnut návrh na nahrazení vazby dohledem probačního úředníka a podle § 73a odst. 2 písm. b) téhož zákona nebyla přijata nabídka peněžité záruky. Stížnost stěžovatele Vrchní soud v Olomouci dalším napadeným usnesením podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl jako nedůvodnou.

Námítky obsažené v ústavní stížnosti nemohou zpochybnit ústavní konformitu napadených rozhodnutí. Pochybení takového charakteru, které by odůvodňovalo zásah Ústavního soudu ve vazebním řízení, shledáno nebylo. Postup soudů vedoucí k vydání rozhodnutí o ponechání stěžovatele ve vazbě, žádné protiústavní nedostatky nevykazuje.

15. Usnesení Ústavního soudu ze dne 09. 09. 2020 sp. zn. IV. ÚS 112/20

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=4-112-20_1

Rozhodnutí:

Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy a § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu se stěžovatel domáhá, aby byla zrušena usnesení Nejvyššího soudu ze dne 9. října 2019 č. j. 7 Tdo 1205/2019-507, rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočky v Liberci ze dne 19. března 2019 č. j. 55 To 367/2018-480 a rozsudku Okresního soudu v Liberci ze dne 23. července 2018 č. j. 6 T 267/2014-404 s tvrzením, že jimi byly porušeny jeho základní práva a svobody zaručené v čl. 13 a čl. 36 odst. 1 a 3 Listiny.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Stěžovatel byl ústavní stížností napadeným rozsudkem Okresního soudu v Liberci uznán vinným trestným činem porušování služebních povinností podle § 288a odst. 2 tr. zákona. Soud upustil od uložení souhrnného trestu k trestům uloženým již dříve rozsudkem okresního soudu ze dne 4. 10. 2011 č. j. 6 T 144/2011-145, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 31. 1. 2013 č. j. 55 To 16/2012-982. Stěžovatel byl dále zproštěn obžaloby pro skutek, ve kterém byl spatřován trestný čin přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, odst. 3 písm. b) tr. zákona. Krajský soud ústavní stížností napadeným rozsudkem zrušil rozsudek okresního soudu v odsuzující části, upřesnil skutkovou větu a znovu uznal stěžovatele vinným shodným trestným činem a též shodně upustil od uložení souhrnného trestu.

Trestná činnost stěžovatele měla dle krajského soudu spočívat v tom, že jako ředitel Okresního ředitelství Policie České republiky v Liberci nařídil vedoucímu ekonomického oddělení a dalším občanským zaměstnancům Policie České republiky, buď přímo, nebo prostřednictvím vedoucího ekonomického oddělení

v nejméně čtyřech případech odvoz stavebního materiálu služebními vozidly do místa jeho trvalého bydliště v jejich pracovní době, dále nařídil pracovníkům údržby ekonomického oddělení v jejich pracovní době, aby provedli stavební práce v domě stěžovatele, za využití služebního motorového vozidla a následně jim přikázal pro případ, že by se někdo na tuto činnost vyptával, ať sdělí, že ji prováděli ve svém osobním volnu, přikázal konkrétnímu zaměstnanci, aby mu v pracovní době položil v podkroví domu v místě jeho trvalého bydliště linoleum, nařídil pracovníkům údržby ekonomického oddělení v jejich pracovní době, aby služebním vozidlem převezli automatickou pračku z prodejny do místa bydliště sestry stěžovatele, včetně montáže pračky a odvozu staré pračky. Nejvyšší soud odmítl dovolání stěžovatele ústavní stížností napadeným usnesením jako zjevně neopodstatněné.

Nelze přisvědčit stěžovateli, že by došlo k porušení jeho ústavně zaručených práv, pokud rozporuje některá skutková zjištění soudů, resp. tvrdí "obecnost údajů" ve výrokové části rozhodnutí. Z rozhodnutí jasně plyne, které skutečnosti jsou stěžovateli kladeny za vinu, který trestný čin je v nich spatřován, přičemž jednotlivé důkazy jsou podrobně rekapitulovány, hodnoceny a vzájemně konfrontovány. Jde-li o námitku použití nezákonných důkazů, resp. tvrzené porušení čl. 13 Listiny (ochrana důvěrnosti komunikace) v souvislosti s realizací odposlechů, ze spisu se podává, že Nejvyšší soud v usnesení č. j. 4 Pzo 14/2016-21 rozhodl, že jak příkazem k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu vydaným okresním soudem dne 25. 8. 2008 sp. zn. 10 Nt 2801/2008, tak jeho prodloužením ze dne 24. 11. 2008 sp. zn. D1/2008 byl porušen zákon v neprospěch stěžovatele. Z následného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 7 Tdo 1217/2016-48 pak plyne, že "nezákonný odposlech a záznam telekomunikačního provozu nemohl být použit jako důkaz, na němž soudy vybudovaly skutková zjištění představující podklad výroku o vině (stěžovatele) trestným činem přijímání úplatku podle § 160 odst. 2, 3 písm. b) tr. zákona". V nyní posuzované věci tak byl stěžovatel zproštěn obžaloby z přijímání úplatků právě proto, že soudy důkaz odposlechem jakožto důkaz nezákonný neprovedly a jinými důkazy nebylo možno vinu stěžovatel prokázat. Naopak odsuzující výrok o vině ve vztahu k trestnému činu porušování služebních povinností podle § 288a odst. 2 tr. zákona soudy nezaložily na obsahu odposlechů, ale na výpovědi řady svědků, neboť důkaz odposlechem soud nepřipustil. Snaha stěžovatele vyloučit i tyto důkazy jako nezákonné je založena na extenzivní aplikaci doktríny "ovoce z otráveného stromu", která však není v této podobě Ústavním soudem uplatňována a akceptována (srov. např. nález ze dne 21. 5. 20 sp. zn. III. ÚS 761/14 (N 103/73 SbNU 659), nález ze dne 7. 5. 2014 sp. zn. III. ÚS 587/14 (N 85/73 SbNU 445)). Jak plyne z napadených rozhodnutí, i při nepřipuštění odposlechů existoval dostatečný podklad pro závěr o vině stěžovatele založený na jiných důkazech, zejména výpovědích svědků.

Po přezkoumání napadených rozhodnutí nemůže Ústavní soud stěžovateli přisvědčit, že by k jakémukoli extrémnímu excesu při realizaci důkazního procesu došlo. Obhajoba stěžovatele, kterou zčásti opakuje v ústavní stížnosti, byla vyvrácena výpověďmi řady svědků, přičemž i s dílčími rozpory mezi svědeckými výpověďmi se soudy dostatečně vypořádaly. Stěžovateli nelze tudíž přisvědčit ani v tom, že by napadená rozhodnutí trpěla vadou nepřezkoumatelnosti, resp. nedostatečného odůvodnění. Ústavní soud uzavírá, že po zhodnocení argumentace obsažené

v ústavní stížnosti a obsahu napadených rozhodnutí, nemůže přisvědčit stěžovateli, že by napadená rozhodnutí porušila jeho ústavně zaručená práva.

16. Usnesení Ústavního soudu ze dne 10. 11. 2020 sp. zn. III. ÚS 2866/20

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=3-2866-20_1

Rozhodnutí:

Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy se stěžovatelé domáhali zrušení usnesení Nejvyššího soudu ze dne 5. srpna 2020 č. j. 7 Tdo 727/2020-12999, rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. ledna 2020 č. j. 12 To 266/2019-12739 a rozsudku Okresního soudu v Kolíně ze dne 22. března 2019 č. j. 8 T 76/2016-12432, a to pro porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 40 Listiny, jakož i čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Z napadených rozhodnutí a z ústavní stížnosti se podává, že stěžovatelé byli napadeným rozsudkem Okresního soudu v Kolíně uznáni vinnými zločinem přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku. Za uvedené jednání byl stěžovateli M. K. uložen peněžitý trest ve výměře 600 denních sazeb po 500 Kč, tedy celkem 300 000 Kč se současným stanovením náhradního trestu odnětí svobody v délce trvání dvou let. Stěžovateli R. H. byl uložen peněžitý trest ve výměře 150 denních sazeb po 500 Kč, tedy celkem 75 000 Kč se současným stanovením náhradního trestu odnětí svobody v délce trvání deseti měsíců. Stěžovatel K. byl dále zproštěn obžaloby podle § 226 písm. b) tr. řádu pro další skutky. Vedle stěžovatelů bylo tímž rozsudkem okresního soudu rozhodnuto o vině a trestu, resp. o zproštění obžaloby, u dalších 12 spoluobviněných. Stěžovatelé se předmětného jednání dopustili jako oprávněné úřední osoby, oba v postavení referentů státní správy a samosprávy, stěžovatel K. jako vedoucí Oddělení evidence vozidel a schvalování technické způsobilosti vozidel, Odboru dopravy, Městského úřadu K., resp. stěžovatel H. ve funkci technika v oddělení techniků Odboru dopravně-správních činností Magistrátu hlavního města P.

Stěžovatelé i státní zástupce napadli rozsudek okresního soudu odvoláním, o němž Krajský soud v Praze rozhodl tak, že rozsudek okresního soudu na základě odvolání státního zástupce v neprospěch obviněných ve vztahu k prvnímu stěžovateli doplnil ve výroku o trestu tak, že mu uložil trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu zaměstnání nebo funkce úředníka státní správy a samosprávy spojených s rozhodováním ve správní agendě na dobu tří let. Ve vztahu k dalším spoluobviněným byla odvolání obviněných i státního zástupce jako nedůvodná podle § 256 tr. řádu zamítnuta. Stěžovatelé napadli rozsudek krajského soudu dovoláními. Nejvyšší soud odmítl dovolání prvního stěžovatele podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. řádu jako podané z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. řádu. Dovolání

druhého stěžovatele bylo odmítnuto jako zjevně neopodstatněné podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. řádu.

Ústavní soud především konstatuje, že námitky uplatněné v ústavní stížnosti kopírují námitky obhajoby v průběhu celého trestního řízení, a tudíž jde v případě většiny námitek o námitky již vypořádané, přičemž některé z nich byly vypořádány opakovaně (např. námitky týkající se nekvalitních záznamů z prostorových kamer, dále námitky ohledně údajné selekce důkazů v neprospěch stěžovatelů, důvěryhodnosti svědka E. a další). Úkolem Ústavního soudu však není přehodnocovat závěry soudů k těmto námitkám. Lze přisvědčit úvaze Nejvyššího soudu, s níž stěžovatelé nesouhlasí, že stěžovatelé brojí zejména proti zjištěnému skutkovému stavu, jehož rekonstrukce vychází zejména ze způsobu provádění důkazů před okresním soudem. První stěžovatel v této souvislosti též výslovně dovozuje existenci tzv. extrémního rozporu mezi skutkovými zjištěními a právními závěry z nich vyvozenými. Ústavní soud však této argumentaci nemůže přisvědčit, neboť z napadených rozhodnutí vyplývá, že okresní soud postupoval velmi pečlivě při zjišťování skutkového stavu a právní závěry vyvozené na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu odpovídají skutkovému ději. Porušení čl. 36 odst. 1 Listiny tedy nelze v posuzované věci dovodit. Ústavní soud k tomu podotýká, že stěžovatelé se ústavní stížností domáhají především toho, aby důkazy provedené v jejich trestní věci byly hodnoceny jiným způsobem, než jaký se stal podkladem pro rozhodnutí soudu o vině a trestu. Je to ovšem pouze obecný soud, který hodnotí důkazy podle svého volného uvážení v rámci mu stanoveném trestním řádem, přičemž zásada volného hodnocení důkazů vyplývá z principu nezávislosti soudu (čl. 81 a čl. 82 odst. 1 Ústavy). Respektuje-li soud při svém rozhodování podmínky předvídané trestním řádem a uvede, o které důkazy svá skutková zjištění opřel a jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, není důvodu, aby Ústavní soud toto hodnocení posuzoval, ledaže by šlo o tzv. extrémní rozpor mezi skutkovými zjištěními a právními závěry z nich vyvozenými, což však v posuzované věci bylo vyloučeno.

Jde-li o argumentaci Nejvyššího soudu, který se odmítl zabývat porušením principu presumpce nevinny, resp. principu *in dubio pro reo*, neboť argumentace směřuje proti skutkovým zjištěním soudů, k tomu Ústavní soud uvádí, že právní význam presumpce nevinny spočívá v první řadě v povinnosti orgánů činných v trestním řízení hledět na toho, proti komu je vedeno trestní řízení, jako na nevinného, přičemž tato povinnost trvá až do vydání pravomocného odsuzujícího rozsudku. Jde o jednu z nejvýznamnějších ústavních záruk spravedlivého procesu v trestním řízení. Podstatou principu *in dubio pro reo* je, že přetrvávají-li po provedení dokazování důvodné pochybnosti o existenci relevantních skutkových okolností (např. ve vztahu ke skutku, osobě pachatele nebo zavinění), jež nelze odstranit ani provedením dalšího důkazu, orgány činné v trestním řízení jsou povinny rozhodnout ve prospěch obviněného [nález sp. zn. III. ÚS 1624/09 ze dne 5. 3. 2010 (N 43/56 SbNU 479); nález sp. zn. II. ÚS 1975/08 ze dne 12. 1. 2009; nález sp. zn. I. ÚS 733/01 ze dne 24. 2. 2004 (N 26/32 SbNU 239)]. Uplatnění uvedeného principu je namísto především tehdy, kdy lze rozumně dospět k vícerym verzím skutkového děje nebo není možné jednoznačně se přiklonit k žádné ze skupiny odporujících si důkazů [srov. nález sp. zn. IV. ÚS 137/05 ze dne 22. 3. 2006 (N 66/40 SbNU 655)].

S ohledem na uvedené je v trestním řízení vyžadováno, aby soudy dosáhly ten nejvyšší možný stupeň jistoty, který lze od lidského poznání požadovat, a to přinejmenším na úrovni obecného pravidla prokázání trestného činu s jistotou "nade všechnu rozumnou pochybnost". Nejvyšší soud se sice odmítl zabývat namítaným porušením principu in dubio pro reo s poukazem na nemožnost podřazení pod konkrétní dovolací důvod, nicméně posléze se přezkumem dotýkajícím se skutkových tvrzení věcně zabýval, přičemž dospěl k závěru, že vina stěžovatelů byla dostatečně prokázána, čímž implicitně i potvrdil, že nebyly v posuzované věci vůbec dány podmínky pro uplatnění principu in dubio pro reo. Na základě těchto skutečností Ústavní soud uzavírá, že nedošlo k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces ani záruk podle čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 2 Úmluvy.

Svou poslední námitkou druhý stěžovatel namítá nesprávnou právní kvalifikaci skutku, resp. beztrestnost svého jednání, když nebylo ani prokázáno, že výše úplatku přesáhla 5 000 Kč. S touto námitkou se již vypořádal Nejvyšší soud, neboť tento typ námitek spadá pod konkrétní dovolací důvod a Ústavní soud na jeho závěry odkazuje. Jde-li o argumentaci výší úplatku, Ústavní soud poukazuje na skutečnost, že výše úplatku není znakem skutkové podstaty trestného činu přijetí úplatku podle § 331 odst. 1 alinea první, odst. 3 písm. b) trestního zákoníku, a tudíž jsou úvahy stěžovatele v tomto ohledu bezpředmětné. Tvrzenému porušení principu nullum crimen sine lege podle čl. 39 Listiny tedy nelze přisvědčit.

17. Usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 11. 2020 sp. zn. III. ÚS 4126/18

K nálezu viz [Zpráva o sledování rozhodnutí Ústavního soudu za období 14. - 30.12.2020](#)

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=3-4126-18_1

K § 332 trestního zákoníku

18. Usnesení Ústavního soudu ze dne 03. 03. 2020 sp. zn. III. ÚS 3488/18

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=3-3488-18_2

Rozhodnutí:

Ústavními stížnostmi, jež byly Ústavnímu soudu doručeny dne 22. 10. 2018 a dne 30. 11. 2018 a byly poté spojeny ke společnému řízení vedenému pod sp. zn. III. ÚS 3488/18, stěžovatelé navrhli zrušení v záhlaví specifikovaných usnesení Vrchního soudu v Olomouci a Krajského soudu v Brně z důvodu tvrzeného porušení jejich základních práv podle čl. 2 odst. 2, čl. 11 odst. 1, čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 1 Listiny, čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 18 Úmluvy ve spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě a dalších.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Velmi obsáhlé ústavní stížnosti složitelů peněžitě záruky a stěžovatele 7) obsahují několik okruhů námitek rozebraných níže. Tyto námitky jsou velmi podrobně rozvedeny a doplněny četnými odkazy na judikaturu Ústavního soudu a Evropského soudu pro lidská práva. Okruhy námitek v obou ústavních stížnostech se vzájemně prolínají.

První námitka směřuje k porušení zásady vázanosti soudu zákonem a spolu s tím k porušení práva vlastnit majetek a práva na spravedlivý proces, když bez zbytečného odkladu poté, co byl stěžovatel 7) vzat do vazby, nedošlo k vrácení peněžitě záruky. Složitelé peněžitě záruky i stěžovatel 7) tvrdí, že stěžovatel 7) je v době podání stížnosti již 23 měsíců ve vazbě, aniž by bylo rozhodnuto o vrácení složené peněžitě záruky, která nahrazuje útěkovou vazbu. Účelem peněžitě záruky je přitom podle judikatury ESLP zajištění účasti obviněného u hlavního líčení, podobně jako u (útěkové) vazby. Stejně tak podle trestního řádu je peněžitá záruka institutem vazbu nahrazujícím. V nyní posuzované věci byla peněžitá záruka složena za účelem zajištění účasti stěžovatele 7) propuštěného na svobodu u hlavního líčení a stěžovatel 7) je paralelně s tím nepřipustně ve výkonu vazby. Vazební důvod podle § 67 písm. a) tr. řádu nemůže trvat, když se stěžovatel 7) nachází ve vazbě. Nadto je ve vazbě, která na rozdíl od režimu výkonu trestu neumožňuje žádné volné opuštění prostor věznice, stěžovatel 7) omezen na osobní svobodě zcela, protože není jasné, jak obecné soudy dospěly k závěru, že důvod vazby útěkové přetrvává. Naopak byla naplněna hypotéza § 73a odst. 5 tr. řádu, neboť pominuly důvody, které vedly k přijetí peněžitě záruky. Podle uvedeného ustanovení trestního řádu měl krajský soud bez návrhu a bez zbytečného odkladu vydat rozhodnutí o zrušení peněžitě záruky. V tomto ohledu složitelé argumentují také rozsudkem ESLP ze dne 25. 4. 2000 ve věci Punzelt proti České republice, stížnost č. 31315/96, v němž se konstatuje povinnost navrátit složenou peněžitou záruku v případě, že po jejím složení došlo opětovně ze strany státu ke zbavení osobní svobody jedince. Výše uvedené nelze změnit ani odkazem na § 73a odst. 4 a 6 tr. řádu, když závěry krajského soudu o budoucí aplikaci těchto ustanovení jsou svévolné a nezákonné. Případnutí peněžitě záruky podle § 73a odst. 4 písm. c) tr. řádu přichází v úvahu, pokud obviněný opakuje trestnou činnost nebo se pokusí dokonat trestný čin, který dříve nedokonal nebo který připravoval nebo kterým hrozil. Pod žádnou z těchto kategorií však nelze subsumovat trestný čin, z jehož spáchání je stěžovatel 7) obviněn v druhé trestní věci vedené u městského soudu, když jde o typově odlišnou trestnou činnost. Krajský soud nesprávně své rozhodnutí opírá o možnou budoucí aplikaci § 73a odst. 6 tr. řádu, podle kterého může být peněžitá záruka použita na zaplacení peněžitěho trestu nebo nákladů trestního řízení, pokud peněžitá záruka trvá až do pravomocného odsouzení obviněného. Ustanovení § 73a odst. 6 tr. řádu se však použije právě pouze při trvání peněžitě záruky až do pravomocného odsouzení. Když před takovým odsouzením pominou důvody, které vedly k přijetí záruky, je nutno rozhodnout podle § 73a odst. 5 trestního řádu.

Složitelé peněžitě záruky i stěžovatel 7) dále tvrdí, že byli předsedou senátu krajského soudu Mgr. Alešem Novotným uvedeni v omyl, když měli za to, že skládají peněžitou záruku za účelem propuštění stěžovatele 7) z výkonu vazby. Namísto toho

předseda senátu se státním zástupcem Krajského státního zastupitelství v Brně JUDr. Jiřím Kadlecem plánovali, aby se stěžovatel vůbec neocítl na svobodě. To dokazuje přípis státního zástupce ze dne 27. 11. 2015 adresovaný krajskému soudu, v němž se žádá o vyzoomění o případném propuštění stěžovatele 7) z vazby, aby mohla být činěna nezbytná opatření podle § 93 odst. 1 ZMJS k zadržení stěžovatele 7). Příkaz k propuštění stěžovatele 7) pak byl předsedou senátu vydán dne 1. 2. 2016 při zjevné vědomosti o tom, že má být ten samý den stěžovatel 7) ještě v prostorách věznice znovu zadržen a na svobodu vůbec nepropuštěn. Šikanózní charakter uvedeného postupu uznal i Ústavní soud v usnesení ze dne 13. 9. 2016 sp. zn. II. ÚS 1030/16. Stěžovatel 7) velmi podrobně argumentuje k nezákonnosti postupu orgánů činných v trestním řízení ve věci jeho zadržení v rámci vydávacího řízení do Íránu. Dále stěžovatel 7) poukazuje na jednání předsedy senátu krajského soudu spočívající v zaslání přípisu Vrchnímu státnímu zastupitelství v Olomouci, v němž uvedl, že přeposílá uvedenému orgánu činnému v trestním řízení anonymní podání učiněné vůči stěžovateli 7) a krajskému soudu zasláné věznicí pro další využití (postoupení příslušnému státnímu zastupitelství) a dále zahrnul informaci, že vzhledem k možnému zmaření případných dalších úkonů nebude tento přípis založen do spisu, ale veden mimo spis. Stěžovatel 7) pak s ohledem na uvedené označuje předsedu senátu za tajného pošťáka a pomocníka státního zastupitelství, vyšetřujícího soudce a prokurátora. Mezi předsedou senátu krajského soudu a vrchním státním zastupitelstvím existují nadstandardní vztahy. Předseda senátu krajského soudu spolupracoval se státním zástupcem vrchního státního zastupitelství Mgr. Sosíkem na přípravě druhého trestního stíhání stěžovatele, a přesto přijal peněžitou záruku, kterou odmítá vrátit. Nelze pochybovat o jeho zlé víře vůči složitelům.

Dále stěžovatelé tvrdí, že bylo porušeno jejich právo na projednání věci v přiměřené lhůtě ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy, když podle § 2 odst. 4 trestního řádu mají být s největším urychlením projednávány zejména vazební věci, podle § 74 odst. 1 tr. řádu je rozhodnutí o zrušení peněžité záruky rozhodnutím o vazbě a podle § 73a odst. 5 tr. řádu je nutno peněžitou záruku zrušit, pokud důvody vazby zcela pominuly. Nad rámec limitů jednoduchého práva je třeba vnímat limity norem ústavního práva. Konkrétně zadržování peněžité záruky soudem, ačkoli odpadl vazební důvod, je v rozporu se zásadou zdrženlivosti zakotvenou čl. 4 Listiny. Je zjevné, že není šetřeno vlastnické právo stěžovatelů podle čl. 11 odst. 1 Listiny.

Napadenými rozhodnutími obecných soudů mělo dále dojít k porušení práv stěžovatelů na projednání věci veřejně a v jejich přítomnosti, k porušení zásad kontradiktornosti a rovnosti zbraní. O žádosti složitelů peněžité záruky bylo rozhodováno v rámci hlavního líčení ve dnech 20. a 21. 7. 2018 bez toho, aby byli stěžovatelé či jejich zástupce o této skutečnosti předem informováni. Složitelé peněžité záruky tak neměli možnost se k věci a prováděnému dokazování možnost vyjádřit oproti stěžovateli 7) a státnímu zástupci, kteří byli na jednání přítomni.

Další porušení svých práv stěžovatelé spatřují v tom, že bylo rozhodnuto předsedou senátu Mgr. Alešem Novotným, který má však být pro svůj poměr ke stěžovateli 7) z projednání věci vyloučen ve smyslu § 30 tr. řádu. Nadto se námitkou podjatosti odmítl zabývat vrchní soud a v napadeném usnesení pouze uvedl, že není soudem

funkčně příslušným k rozhodnutí o námitce podjatosti. Takové vypořádání se s kruciólní stížností námitkou je třeba označit za účelové, zcela opomíjející skutkový stav a logiku věci. Podjatost předsedy senátu krajského soudu je akcentována podle stěžovatele 7) tím, že se (podle vlastních slov krajského soudu) měl stěžovatel 7) dopouštět kriminalizování vyšetřovatelů, kteří se předchozího trestního řízení zúčastnili včetně státního zástupce a předsedy senátu, který citovanou věc projednává. I předseda senátu krajského soudu má být obětí kriminalizace ze strany stěžovatele 7), a přesto rozhoduje v jiném trestním řízení vedeném proti stěžovateli 7).

Základní práva všech stěžovatelů jsou porušována i tím, že peněžitá záruka je zadržována z politických motivů exekutivy, případně z důvodu skryté agendy orgánů činných v trestním řízení. Výše popsaná účelová nečinnost soudů evidentně ukazuje na motivaci soudů co nejdéle držet peněžitou záruku, aby v budoucnu mohlo být svévolně rozhodnuto o jejím připadnutí státu. Toto tvrzení je podporováno veřejně známým řetězením nezákonností v trestních řízeních vedených proti stěžovateli 7) spočívajících např. v opakovaném porušení práva důvěrné komunikace mezi stěžovatelem 7) a jeho obhájci.

Jako poslední složitelé peněžitě záruky i stěžovatel 7) namítají porušení svých práv na řádné odůvodnění rozhodnutí, a to napadeným usnesením vrchního soudu. Tento soud se nevypořádal s celou řadou relevantních námitek a argumentů stěžovatelů.

Ústavní soud uvádí, že vzhledem k tomu, že důvod pro nevrácení peněžitě záruky a její další držení s ohledem na možnost propadnutí podle § 73a odst. 4 písm. c) tr. řádu byl dán a tento důvod krajský soud uvedl a odůvodnil ve svém usnesení, jsou další úvahy obecných soudů týkající se existence vazebního důvodu podle § 67 písm. a) tr. řádu bezpředmětné. Obecné soudy by však do budoucna měly pečlivě vážit právě z tohoto hlediska a z hlediska obecné logiky ve svých odůvodněních, zda skutečně může přetrvat vazební důvod podle § 67 písm. a) tr. řádu u osoby, která je omezena na osobní svobodě v jiném řízení anebo zda pro takové situace existují jiné mechanismy vyrozumívání orgánů činných v trestním řízení proti konkrétní osobě mezi sebou. V tomto ohledu okrajově Ústavní soud poukazuje na vnitřní rozpornost argumentace složitelů peněžitě záruky v ústavní stížnosti, kteří na jednu stranu volají po tom, aby takto orgány činné v trestním řízení mezi sebou komunikovaly (str. 20 ústavní stížnosti) a na druhou stranu takové jednání označují za protiústavní praxi (taktéž str. 20 ústavní stížnosti). Nutno konstatovat, že taková praxe orgánů činných v trestním řízení založená na vyrozumívání ostatních orgánů vedoucích trestní řízení proti konkrétní osobě na základě centrální evidence stíhaných osob v případech jejich propuštění nevykazuje v obecné rovině známky protiústavnosti. Tímto se samozřejmě nemyslí jakékoli účelové "spiknutí" dotčených orgánů činných v trestním řízení, ale běžné kontaktování vyšetřujících orgánů propouštějícím orgánem o tom, že k propuštění osoby může potenciálně určitého dne dojít.

Všichni stěžovatelé obsáhle v ústavních stížnostech a replikách namítají, že v trestních řízeních vedených proti stěžovateli 7) se orgány činné v trestním řízení různě koordinují, jednají často tajně a "spiklenecky" a v nyní posuzované věci týkající se peněžitě záruky se takové jednání mělo projevit tím, že krajský soud koordinoval

s krajským státním zastupitelstvím přijetí peněžitě záruky a propuštění stěžovatele z vazby na svobodu tak, aby ve skutečnosti na svobodu propuštěn nebyl a namísto toho byl ihned zadržen pro účely vydávacího řízení podle ZMJS na pokyn právě krajského státního zastupitelství. Uvedený závěr vyvozují stěžovatelé z toho, že krajské státní zastupitelství požádalo o informaci o případném propuštění stěžovatele 7) z vazby a krajský soud tuto informaci poté poskytl.

Takovéto vyzkoumávání mezi orgány činnými v trestním řízení je zcela běžné, když je proti jedné osobě vedeno více trestních řízení a v jednom z těchto řízení (či v jeho důsledku) je tato osoba omezena na osobní svobodě. V současnosti neexistuje jiný postup než (i v této věci uskutečněné) vyzkoumání dalších orgánů činných v trestním řízení mezi sebou. Před propuštěním z výkonu trestu či z vazby je běžně v dostupných evidencích kontrolováno, zda je vedeno proti dané osobě další trestní řízení a pokud tomu tak je, tyto orgány jsou vyzkoumány o potenciálním propuštění. V obecné rovině takovému postupu nelze z ústavněprávního hlediska nic vytknout, když propouštějící orgán činný v trestním řízení zpravidla nemá povědomost o tom, zda a z jakých důvodů by mohla být daná osoba omezena na osobní svobodě v jiném řízení. Nutno poukázat také na to, že sami stěžovatelé postup spočívající v koordinaci orgánů činných v trestním řízení při propuštění obviněných osob na některých místech ústavní stížnosti označují za správný. Klíčové je, že této osobě jsou následně i v tomto dalším řízení poskytnuty všechny záruky spravedlivého procesu a dalších základních práv zaručených ústavním pořádkem České republiky. To se ostatně projevilo i u stěžovatele 7), když v následujícím řízení krajský soud nevyhověl návrhu státního zástupce krajského státního zastupitelství na vzetí stěžovatele do předběžné vazby podle ZMJS a ten byl propuštěn na svobodu.

19. Nález Ústavního soudu ze dne 09. 04. 2020 sp. zn. II. ÚS 2597/18

K nálezu viz [Zpráva o sledování rozhodnutí Ústavního soudu za období 20. - 30.4.2020](#)

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=2-2597-18_1

Právní věta: I. V případě ústavní stížnosti brojící proti postupu orgánů činných v trestním řízení spočívajících v provedení domovní prohlídky, kterou stěžovatel současně brojí proti samotnému příkazu k domovní prohlídce, nelze automaticky trvat na vyčerpání opravných prostředků v rámci soustavy státního zastupitelství stěžovatelem. V takových případech je třeba rozlišit, zda konkrétní ústavní stížnost ve vztahu k postupu orgánu činného v trestním řízení (jako jinému zásahu orgánu veřejné moci) namítá, že k zásahu do základních práv došlo toliko realizací příkazu k domovní prohlídce jako výsledku rozhodovací činnosti soudu anebo mělo k tvrzenému zásahu do základních práv dojít (protiprávním) postupem orgánů činných v trestním řízení při výkonu domovní prohlídky jdoucím nad rámec samotného příkazu. Pokud je totiž namítáno, že orgán činný v trestním řízení porušil základní práva stěžovatele samotným provedením příkazu k domovní prohlídce, nemohou být jakékoli opravné prostředky v rámci soustavy státního zastupitelství úspěšné, když příslušný státní zástupce vykonávající dozor či dohled může toliko

konstatovat, že orgán činný v trestním řízení konal to, co nařídil soud ve vydaném příkazu k domovní prohlídce. Pouze pokud je namítáno, že orgán činný v trestním řízení při výkonu domovní prohlídky jednal v rozporu s tímto příkazem, nad jeho rámec nebo obecně vzato jinak, než zákonná úprava předpokládá (ať již půjde o provedení prohlídky v nesprávném objektu či nezákonné užití donucovacích prostředků apod.), mohou opravné prostředky v rámci soustavy státního zastupitelství pro stěžovatele představovat efektivní prostředek nápravy.

II. Ústavněprávní požadavky pro nařizování domovních prohlídek se bez dalšího vztahují také na domovní prohlídky nařizované v rámci mezinárodní justiční spolupráce ve věcech trestních. Ústavně relevantní plnění mezinárodního závazku (čl. 1 odst. 2 Ústavy) nemůže být důvodem k opomíjení základních práv a svobod dotčených osob, garantovaných ústavním pořádkem, jak vyplývají ze základního režimu mezi státem a občany (čl. 1 odst. 1 Ústavy), naopak i při plnění mezinárodního závazku ze strany orgánů veřejné moci musí být šetřeny základní práva a svobody jednotlivce. Nadto je nařizování domovních prohlídek v režimu § 47 odst. 2 zákona o mezinárodní justiční spolupráci doplněno o další zákonný požadavek, a to o posouzení tzv. oboustranné trestnosti.

III. Není pochyb o tom, že požadavek na zkoumání oboustranné trestnosti podle § 47 odst. 2 zákona o mezinárodní justiční spolupráci je požadavkem in concreto. Posouzení oboustranné trestnosti in concreto přitom znamená posouzení toho, zda dožadujícím státem označené jednání naplňuje jakoukoli skutkovou podstatu trestného činu podle práva České republiky, avšak včetně obecných znaků skutkové podstaty, negativních znaků skutkové podstaty a negativních podmínek trestnosti. Je však nutno akceptovat, že posuzování oboustranné trestnosti v rámci mezinárodní justiční spolupráce je limitováno samotným faktem, že nejde o řízení vedené českými orgány činnými v trestním řízení a po těchto orgánech nelze požadovat podrobné posouzení každé hmotněprávní podmínky trestní odpovědnosti stejně, jako by šlo o řízení vedené v České republice, neboť takový požadavek by byl schopen paralyzovat mezinárodní justiční spolupráci s Českou republikou. Účelem poskytování právní pomoci není v žádném případě posuzování viny či nevinu osoby, proti níž se řízení vede. Jejím účelem je pečlivě posoudit, a to na základě všech v daném stádiu trestního řízení dostupných informací, zda by v žádosti o právní pomoc uvedené jednání bylo trestné podle práva České republiky.

IV. V okamžiku rozhodování o jakékoli formě mezinárodní spolupráce podle § 47 odst. 2 zákona o mezinárodní justiční spolupráci je v rámci posouzení oboustranné trestnosti nutno zkoumat veškeré (i negativní) podmínky trestní odpovědnosti za současného přihlídnutí k tomu, že uvedené posouzení mohou orgány činné v trestním řízení vykonat na základě dosud známých poznatků v trestním řízení. Při posuzování oboustranné trestnosti tak musí orgány činné v trestním řízení na základě dostupných informací zvažovat i to, zda by posuzované jednání, pro které se trestní řízení vede, nebylo podle práva České

republiky promičeno a v případě, že by promičeno bylo, odmítnout vykonat úkony v rámci právní pomoci požadované.

V. Vzhledem k tomu, že k obecným požadavkům na odůvodnění příkazu k domovní prohlídce podle trestního řádu se v případě nařizování domovní prohlídky v rámci právní pomoci podle § 47 odst. 2 zákona o mezinárodní justiční spolupráci přidává požadavek na posouzení oboustranné trestnosti (*in concreto*), je třeba vyžadovat, aby úvahy o splnění požadavku oboustranné trestnosti soud zahrnul do odůvodnění svého rozhodnutí, aby tak bylo patrné, že si při rozhodování tento zákonný požadavek uvědomoval, že se jím zabýval a k jakému dospěl závěru. Není možné akceptovat, aby se v příkazu k provedení domovní prohlídky nařizované v rámci právní pomoci podle § 47 odst. 2 zákona o mezinárodní justiční spolupráci soud nezabýval jednou ze zákonných podmínek pro nařízení domovní prohlídky, bez jejíhož splnění by o vykonání dotčeného úkonu nebylo možno uvažovat. Takový příkaz k domovní prohlídce nemůže být považován za ústavně konformní. Tím spíše nelze z ústavněprávního pohledu aprobovat příkaz k domovní prohlídce vydaný za účelem poskytnutí právní pomoci podle § 47 odst. 2 zákona o mezinárodní justiční spolupráci, který by podmínku oboustranné trestnosti *in concreto* vyhodnotil za splněnou, přestože by tomu tak nebylo. Nařízení a provedení daného úkonu právní pomoci bez splnění zákonných podmínek by představovalo nepřípustný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost obydlí.

20. Usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 06. 2020 sp. zn. II. ÚS 62/20

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=2-62-20_1

Rozhodnutí:

Stěžovatel tvrdí, že usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. října 2019 č. j. 3 To 184/2019-9586 a usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 5. září 2019 č. j. 7 To 234/2019-9329, jakož i jiným zásahem, byla porušena jeho práva zaručená v čl. 8 odst. 2 a 5, čl. 36 odst. 1, čl. 37 odst. 2, čl. 40 odst. 3 Listiny, čl. 5 odst. 1 písm. a), c) a odst. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a porušeny procesní záruky zakotvené v čl. 5 odst. 4 Úmluvy. Stěžovatel byl vazebně trestně stíhán. Krajský soud v Brně napadeným usnesením rozhodl, že žádost stěžovatele o propuštění z vazby na svobodu se zamítá, dohled probačního úředníka nad stěžovatelem, resp. výkon elektronické kontroly plnění povinností stěžovatele prostřednictvím elektronického kontrolního systému se nestanoví. Vrchní soud v Olomouci napadeným usnesením podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu stížnost stěžovatele proti usnesení krajského soudu zamítl.

Stěžovatel byl rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 5. 3. 2019 sp. zn. 3 T 151/2017 uznán vinným přečinem krivého obvinění podle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. c), písm. e) tr. zákoníku ve znění účinném od 1. 2. 2019, spáchaným jako organizátorem podle § 24 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, dále přečinem nadržování podle § 366 odst. 1 tr. zákoníku a přečinem podplácení podle § 332 odst. 1 tr.

zákoníku, a za tyto trestné činy mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3,5 roku, přičemž pro výkon trestu byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen trest propadnutí věci.

V mezidobí mezi vydáním ústavní stížností napadených usnesení krajského soudu a usnesení vrchního soudu ve vazební věci stěžovatele, zrušil krajský soud rozsudkem ze dne 26. 9. 2019 sp. zn. 7 To 234/2019 rozsudek městského soudu ve věci samé a nově rozhodl o vině a trestu obžalovaných. Stěžovatel byl shledán vinným zvláště závažným zločinem účasti na organizované zločinecké skupině, zločinem křivého obvinění, který spáchal ve prospěch organizované zločinecké skupiny, přečinem nadřzování, který spáchal ve prospěch organizované zločinecké skupiny, a přečinem podplácení, za což byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let, a současně mu byl uložen i trest propadnutí věci.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Ústavní soud nepovažuje za nutné opakovat argumentaci krajského i vrchního soudu, je však nutno alespoň připomenout, že stěžovatel poté, co byl v rámci jiné trestní věci vedené o zvláště závažném úmyslném trestném činu daňové povahy propuštěn z vazby po přijetí vysoké peněžité záruky a dalších institutů nahrazujících vazbu, se dopustil trestného činu, kterého se týkají právě nyní napadená vazební rozhodnutí. Závěr o tom, že vzhledem k osobnosti stěžovatele nelze očekávat, že nahrazení vazby jinými prostředky může splnit svůj účel, je tak zcela na místě. Sama skutečnost, že rozhodnutí krajského soudu odkazuje též na řadu předchozích rozhodnutí o vazbě stěžovatele, která se zabývala shodnými námitkami stěžovatele, není problematická. Z rozhodnutí je zřejmé, že jak krajský, tak vrchní soud posuzovaly aktuální situaci a zvažily argumenty pro nezbytnost dalšího trvání vazby. Opět je nutno dodat, že důvodností vazby a opakující se argumentací stěžovatele se obecné soudy důkladně a podrobně zabývaly, což je Ústavnímu soudu z úřední činnosti známo, neboť se těmito rozhodnutími opakovaně zabýval v předchozích ústavních stížnostech stěžovatele (pro stručnost lze odkázat na usnesení sp. zn. II. ÚS 932/19, bod 32 či sp. zn. II. ÚS 2889/19, bod 30). Nezbyvá než zopakovat, že přetrvávají-li stejné – relevantní a postačující - důvody pro ponechání obviněného ve vazbě po celou dobu jejího trvání, pak byla-li zákonnost vazby předmětem několikerého přezkoumání, není namístě soudům vytýkat, že tyto důvody ve svých rozhodnutích - s náležitým vysvětlením - opakovaly (srov. nález sp. zn. II. ÚS 4085/17, či usnesení sp. zn. II. ÚS 3238/18). Ústavní soud se obdobnými námitkami stěžovatele vůči existenci důvodů útekové a předstižné vazby opakovaně zabýval a shledal argumentaci obecných soudů v tomto ohledu ústavně konformní. I nyní napadená rozhodnutí z hlediska důvodnosti trvání vazby ob stojí. Ústavní soud připomíná, že "rozhodování o vazbě je vedeno vždy v rovině pravděpodobnosti (nikoli jistoty) ohledně důsledků, které mohou nastat, nebude-li obviněný vzat do vazby" [např. v usnesení sp. zn. III. ÚS 605/04 ze dne 18. 11. 2004 (U 55/35 SbNU 633)].

Je nutno připomenout, že jde o tvrzená pochybení orgánů činných v trestním řízení sahající až do roku 2015, zčásti týkající se jiného trestního řízení, nemající

k samotnému rozhodnutí o vazbě přímý vztah, neboť, jak již bylo shora uvedeno, vazební rozhodnutí nahrazuje rozhodnutí ve věci samé a není v něm posuzována s konečnou platností otázka viny a trestu. Uvedené námitky je nutno vypořádat ze strany obecných soudů v řízení ve věci samé. Navíc je nutno opět připomenout, že zmíněná pochybení jsou namítána před Ústavním soudem opakovaně a Ústavní soud již na ně opakovaně reagoval včetně zdůraznění limitovaných možností přezkumu již ve vazebním řízení (srov. II. ÚS 932/19, body 9, 36-38, usnesení II. ÚS 2889/19, bod 49 a násl., ve vztahu ke komunikaci stěžovatele a advokátů srov. též usnesení IV. ÚS 4342/18 ze dne 20. 11. 2019). Reakce krajského i vrchního soudu na uvedené námitky stěžovatele jsou tak adekvátní, nepředstavují jakékoli vybočení z řádného postupu ve vazebním řízení a nemohou založit porušení ústavních práv stěžovatele. Ústavní soud po přezkoumání napadených rozhodnutí dospěl k závěru, že obecné soudy požadavkům kladeným na rozhodnutí ve vazebních věcech dostály a napadená rozhodnutí tudíž nelze považovat za protiústavní.

21. Usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2020 sp. zn. I. ÚS 2636/20

https://nalus.usoud.cz:443/Search/GetText.aspx?sz=1-2636-20_1

Rozhodnutí:

Stěžovatel navrhuje, aby Ústavní soud zrušil usnesení Nejvyššího soudu ze dne 17. 6. 2020 č. j. 4 Tdo 650/2020-5080, usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 4. 10. 2019 č. j. 4 To 292/2019-4928 a rozsudek Okresního soudu ve Strakoniciích ze dne 13. 6. 2018 č. j. 18 T 120/2015-4726, kterým byl uznán vinným ze spáchání přečinu podplácení podle § 332 odst. 1 alinea první tr. zákoníku, za což mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání šesti měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu osmnácti měsíců, a peněžitý trest v celkové výši 10 000 Kč. Dále navrhuje zrušení usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání, jakož i zrušení usnesení Nejvyššího soudu, jímž bylo odmítnuto jeho dovolání. Podle stěžovatele došlo vydáním napadených rozhodnutí k zásahu do jeho práv podle čl. 36 odst. 1 a čl. 39 Listiny a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Ústavní soud odkazuje zejména na č. I. 24 rozsudku Okresního soudu ve Strakoniciích, kde jsou shrnuty nejdůležitější části výpovědi svědka R. vztahující se ke stěžovateli. Z této výpovědi vyplynulo mj., že stěžovatel tohoto svědka sám vyhledal a ptal se jej na možnost ovlivnění fotbalového utkání mezi týmy B a A, přičemž svědek vyplatil stěžovateli částku 10 000 EUR přímo v den konání tohoto zápasu a dal mu potřebné instrukce. Stěžovatel svědkovi na jeho dotaz odpověděl, že má k dispozici 7 až 8 hráčů, kteří se na ovlivnění zápasu mohou podílet. Zápas podle tohoto svědka tzv. vyšel, a navíc měl stěžovatel přímo na stadionu dávat signály hráčům.

Jestliže na základě této výpovědi trestní soudy dovodily, že stěžovatel peníze, které převzal od svědka R., dále rozdělil mezi hráče, resp. další osoby, a to za účelem ovlivnění zápasu, nejde podle Ústavního soudu o závěr, který by byl nelogický. Přehlédnout nelze ani to, že stěžovatel nijak nevysvětluje, co jiného měl udělat s penězi převzatými od svědka R. Ústavní soud proto musí odmítnout názor stěžovatele, že v jeho trestní věci trestní soudy rozhodovaly na základě skutkových zjištění, která by byla v extrémním rozporu s provedenými důkazy.

Ústavní soud neshledal zásah do ústavně zaručených práv a svobod stěžovatele ani v souvislosti s vymezením skutku, za nějž byl stíhán a odsouzen. Je pravdou, že se v průběhu trestního řízení nepodařilo objasnit některé okolnosti, které by stíhaný skutek upřesnily (nebyli zejména ustanoveni hráči týmu B, popř. jiné osoby, jimž měl stěžovatel nabídnout, resp. slíbit úplatek za ovlivnění zápasu, nebyla ani zjištěna přesná výše úplatku poskytnutého těmito osobám). Jak však správně vysvětlil Nejvyšší soud (srov. č. I. 5 jeho usnesení), popis jednání stěžovatele uvedený ve skutkové větě odsuzujícího rozsudku je dostatečně zřejmý. Zejména z něj jasně vyplývá, čím měl stěžovatel naplnit znaky přečinu podplácení. Výše uvedené okolnosti, které zůstaly neobjasněny, nepředstavují znaky skutkové podstaty tohoto přečinu, takže jejich nespecifikování nemohlo představovat podstatnou vadu popisu skutku a nemohlo ani zásadním způsobem ztížit výkon obhajoby stěžovatele.

K § 257 trestního zákoníku, resp. § 128a trestního zákona

22. Usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2020 sp. zn. I. ÚS 2636/20

http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=1-2325-20_1

Rozhodnutí:

Stěžovatelka v ústavní stížnosti požaduje zrušení rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 28. 5. 2019, sp. zn. 58 T 95/2018, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 10. 2019, sp. zn. 8 To 299/2019 a usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2020, č. j. 5 Tdo 319/2020-2912. Má za to, že soudy svým postupem porušily její právo na spravedlivý proces zaručené v čl. 36 odst. 1 Listiny, právo na zákonného soudce zaručené v čl. 38 odst. 1 Listiny, právo na nedotknutelnost osoby zaručené v čl. 7 odst. 1 Listiny a právo na ochranu osobnosti zaručené v čl. 10 odst. 2 Listiny.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Stěžovatelka je právnickou osobou, která dlouhodobě spolupracovala s Armádou ČR a poskytovala ji technologie použité u dekontaminačních vozidel. Napadeným rozhodnutím Obvodního soudu pro Prahu 6 byla shledána vinnou zločinem pletich při zadání veřejné zakázky a při veřejné soutěži a za tento trestný čin jí byl uložen peněžitý trest ve výši 400 denních sazeb po 10.000 Kč a trest zákazu plnění veřejných zakázek a účasti na veřejné soutěži na 3 roky. Uvedeného jednání se měla dopustit následovně: V roce 2016 Ministerstvo obrany ČR vypsalo zadávací řízení tří

veřejných zakázek, stěžovatelka do nich podala nabídku. Jednatel stěžovatelky pan M. poté kontaktoval a několikrát jednal s panem Z., což byl další uchazeč o předmětné veřejné zakázky. Na schůzkách, konaných v sídle stěžovatelky a nahrávaných panem Z., se pan M. snažil druhého uchazeče přesvědčit, aby ze zadávacího řízení odstoupil, přičemž mu za to nabízel různé přímé či nepřímé finanční výhody (např. provize z jiných armádních zakázek v budoucnu). Jednatel společnosti své kroky prováděl s cílem opatřit stěžovatelce prospěch v řádu zhruba 4 milionů Kč (značná škoda). Městský soud v Praze k odvolání stěžovatelky i státního zástupce sice rozsudek nalézacího soudu zrušil, avšak stěžovatelku uznal vinnou stejným trestným činem a potvrdil trest zákazu účasti na veřejných zakázkách, pouze výši peněžitého trestu posunul na 500 denních sazeb po 10.000 Kč. Dovolání stěžovatelky Nejvyšší soud odmítl.

Řízení o ústavní stížnosti není pokračováním trestního řízení, nýbrž zvláštním specializovaným řízením, jehož předmětem je přezkum napadených soudních rozhodnutí pouze v rovině porušení základních práv či svobod zaručených ústavním pořádkem [čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy]. Řada námitek stěžovatelky zpochybňuje skutkové závěry obecných soudů, respektive odlišně hodnotí provedené důkazy (otázka použití nahrávek, nepoužití znaleckého posudku, věrohodnost pana Z. atd.). Přezkumu těchto skutečností se nicméně v řízení o ústavní stížnosti, s ohledem na postavení Ústavního soudu, nelze úspěšně domáhat, což platí i pro vlastní interpretaci okolností, za kterých se měl skutkový děj odehrát, případně jim odpovídajících skutkových závěrů obecných soudů, včetně hodnocení objektivit a úplnosti provedeného dokazování. Na tomto místě je rovněž třeba podotknout, že je to pouze obecný soud, který hodnotí důkazy podle svého volného uvážení v rámci mu stanoveném trestním řádem (§ 2 odst. 5, 6 trestního řádu), přičemž zásada volného hodnocení důkazů vyplývá z principu nezávislosti soudů (čl. 81 a čl. 82 odst. 1 Ústavy). Respektuje-li obecný soud při svém rozhodnutí podmínky předvídané ústavním pořádkem a uvede, o které důkazy svá skutková zjištění opřel, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil, není v pravomoci Ústavního soudu toto hodnocení posuzovat. Pouze v případě, kdyby právní závěry soudu byly v extrémním nesouladu s učiněnými skutkovými zjištěními, anebo by z nich v žádné možné interpretaci odůvodnění soudního rozhodnutí nevyplývaly, bylo by nutno takové rozhodnutí považovat za vydané v rozporu s ústavně zaručeným právem na soudní ochranu a spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny (za všechny srov. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94).

23. Usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2020 sp. zn. I. ÚS 2636/20

http://nalus.usoud.cz/Search/GetText.aspx?sz=1-2944-20_1

Rozhodnutí:

Ústavní stížností se stěžovatel domáhá zrušení usnesení Nejvyššího soudu č. j. 5 Tdo 1559/2018-455 ze dne 30. 6. 2020, rozsudku Vrchního soudu v Praze sp. zn. 1 To 19/2016 ze dne 27. 5. 2016 a rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích č. j. 17 T 40/2013-126 ze dne 21. 3. 2014, jimiž mělo dojít zejména k porušení čl. 36 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny.

Ústavní stížnost se odmítá.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích byl stěžovatel uznán vinným pomocí k trestnému činu zneužívání pravomoci veřejného činitele podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 158 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákona, pomocí k trestnému činu pletichy při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 128a odst. 1, 2 písm. a), b), odst. 3 tr. zákona a pomocí k trestnému činu porušování závazných pravidel hospodářského styku podle § 10 odst. 1 písm. c) a § 127 odst. 1 tr. zákona, jichž se měl dopustit způsobem a za okolností podrobně rozvedených ve skutkové větě výroku o vině rozsudku krajského soudu. Za tuto sbíhající se trestnou činnost byl stěžovatel odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání tří let s dohledem. Vedle toho byl stěžovateli uložen jednak peněžitý trest ve výměře 50 000 Kč s náhradním trestem odnětí svobody v trvání dvou měsíců, jednak trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, jeho člena nebo zástupce obchodních společností a družstev v trvání čtyř let.

K odvolání stěžovatele, dalších spoluobviněných i státního zástupce Vrchní soud v Praze rozsudkem zrušil rozsudek soudu prvního stupně v celém rozsahu, vyjma výroku o vině a trestu stran spoluobviněného R. K. Ohledně stěžovatele pak sám ve věci rozhodl tak, že jej uznal vinným pomocí ke zločinům zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a), odst. 2 písm. a) tr. zákoníku a zjednání výhody při zadání veřejné zakázky, při veřejné soutěži a veřejné dražbě podle § 256 odst. 1, 2 písm. a), c) tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 11. 2011. Za to jej odsoudil k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání dvou let s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu v trvání jednoho roku. Následné dovolání stěžovatele proti tomuto rozsudku Nejvyšší soud vpředu uvedeným usnesením odmítl.

Proti rozhodnutím trestních soudů brojí stěžovatel ústavní stížnostmi, domáhaje se jejich kasace. Stěžovatel namítl, že soudy svůj závěr o vině vystavely pouze na základě provedených odposlechnů, aniž by byl proveden jiný usvědčující důkaz. Stěžovatel má současně za to, že z odposlechnů nelze usuzovat na jeho vinu, nýbrž pouze na využití další obchodní příležitosti. Stěžovatel dále krajskému soudu vytkl souhrnná skutková zjištění, jakož i neprovedení důkazního návrhu obhajoby na výslech blíže označeného svědka, jenž dle stěžovatele mohl potvrdit, že práce na rozpočtu pro získání zakázky nebyly činěny toliko "na oko", ale byly připravovány takovým způsobem, aby byla nabídnuta co nejlepší cenová nabídka, která by byla způsobilá k získání zakázky. Tuto svoji argumentaci stěžovatel v ústavní stížnosti dále přiblížil.

Namítá-li stěžovatel, že v řízení nebyl s výjimkou zmíněných odposlechnů proveden jiný důkaz svědčící o jeho vině, dlužno podotknout, že předmětné záznamy telekomunikačního provozu tu představují přímý, a nikoli nepřímý důkaz, jak se domnívá stěžovatel, jelikož dle vrchního soudu zachycují jeho připravenost "pomoci" i vědomost o pouhé formální účasti ve výběrovém řízení. V řízení byly navíc provedeny další listinné a jiné důkazy, z nichž sice konkrétně ve vztahu ke

stěžovateli nelze usoudit na jeho samotnou vinu, ale které doplňují celkový rámec odposlechů tím, že umožňují poskládat mozaiku vývoje a způsobu páchaní souzené trestné činnosti. Přitom si tyto dva důkazní komplexy, jak plyne z odůvodnění napadených soudních rozhodnutí, navzájem neprotiřečí, ale naopak "zapadají do sebe". Jinak by tomu bylo v případě, kdyby odposlechy byly zcela osamoceným poznatkem o dané trestné činnosti (nikoli jen o vině stěžovatele), anebo kdyby snad s nimi byly další v řízení provedené důkazy v rozporu.